

köse bucak Dünya

www.kosebucakdunyadergisi.com.tr

kasım - aralık 2019 - sayı: 46 fiyatı: 18 tl

► Ovacık ► Boncuklu Höyük ► Selim İleri Röp. ► Batı Karadeniz ► Kamp ► K. Kore ► İşkence Müzesi

Hasret...

Şeb-i Arus, Türkçe anlamı ile düğün gecesi demektir. Mevlânâ Cemaleddin-i Rumi'nin öldüğü gecedir.

Mevlana Cemaleddin Rumi, bu geceyi Rabb'ine, sevgiliye kavuşma gecesi olarak düşündüğü

Düğün Gecesi olarak adlandırır. Bu yüzden yıllardır Vuslat olarak anılmıştır.

Lakin onun vuslatından beri biz hep ona **hasret** duyduk.

746. hasret yılında O'nu sevgiyle anıyoruz...

Vuslat'ın 746. Yılında

KONYATROPİKAL KELEBEK BAHÇESİ

VEFA'lı Dostlarını Bekliyor.

“Konya Tropikal Kelebek Bahçesi
195 bin kelebek, 40 farklı türde 20 bin adet
bitkiyle Konya’da Sizleri Bekliyor”

KONYATROPİKAL KELEBEK BAHÇESİ

Kelebek Bahçesi | Çiçek Bahçesi | Macera Kulesi

SELÇUKLU
BELEDİYESİ

DREAMLINER: DAHA FAZLA KONFOR

TURKISH AIRLINES

Boeing 787-9 Dreamliner
Business Class ürün ve hizmetler, uçuşun süresine ve
uçanın modeline göre değişiklik gösterebilir.

www.konyaenerji.com

KONYA ENERJİ
ELEKTRİK MALZEMELERİ TİC. ve SAN. LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazı İşleri Md.
Ali Sami Palaz

Genel Yayın Yönetmeni
Derya Uzun

Sanat Yönetmeni
Mehmet Ecirli - www.mecirli.com

Editörler
Benian Çulhaoğlu
Julide Yıldız
Zeynep Seçil Ünal

Fotoğraf Editörü
Mustafa Binol

Hukuk Danışmanı
Av. İsmail Berksoy

Yayın Danışmanı
Prof. Dr. Orhan Kural

Katkıda Bulunanlar
Ali Haydar İmre, Hüseyin Koyuncu,
Ertan Karabıyık, Hüseyin Akgül,
Yasin Sakallı, Esat Özdemir

Kapak Fotoğrafı
Mustafa Binol

Sanat Danışmanı
Salih Doğan

İçerik Danışmanı
Dr. Yusuf Sülükçü

Koordinasyon Merkezi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Litros Yolu
2. matbaacılar sitesi, F blok Kat:5 No: 3NF17
Zeytinburnu/ İstanbul
Gsm: 0534 815 22 95
www.panelmedya.com

Yönetim Yeri

Esenler Mh. Eski sille Cd. No:116
Selçuklu - Konya

Baskı

Babil Basım
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok ZB22 Topkapı / İstanbul
T: +90 (212) 493 11 00

Osmanlı Dağıtım
Mustafa Demirtaş
0549 258 43 00

ABONELİK BEDELİ (6 SAYI)
100 TL (Kurumlar için 150 TL)

Köse Bucas Dünya Dergisi T.C. yasalarına uygun olarak yayımlanmaktadır. Derginin isim ve yayın hakkı Ali Sami Palaz'a aittir. Dergide yayımlanan yazı, fotoğraf ve konuların her hakkı saklıdır. İzinsiz, kaynak gösterilerek dahi alıntı yapılamaz. Yayımlanan ilanların sorumluluğu ilan verenlere aittir. Dergimizde yayımlanan makale ve yazılarda ki görüşler yazarına aittir. B.T. Aralık 2019 İki Aylık Yayın

ALİ SAMİ PALAZ
alisamipalaz@gmail.com

EDITÖRDEN

DÜNYA BÖYLE BİR YER

Bir elma kimin onu yiyeceğini bilmeden dalında olgunlaşır, gün gelir o elma binlerce km uzakta belki de hayatında elmayı ilk kez tadacak 80 yaşında birinin elinde buluverir kendini. Sanki birileri sizinle, sizin de birileriyle tanışması için doğduğunuz andan itibaren hazırlık yapılmıştır. O kişiyle tanışsın. İşe bak ki en doğru anda ve yerde olur bu. Ömrümüzde birer dakikalık bir kayma olsa bu tanışma olmayacaktır. Sonuçta tesadüf diye bir şey olmadığına artık emin olursun.

Sonra yaşadığın her şeyde aynı sistemin işlediğinin farkına varırsın. Şu yaşadığın ana bir ömür hazırlandığını, hiçbir şeyin vaktinden bir tık ileri ya da geri gerçekleşmediğini görürsün.

Hiçbir şey senin kontrolünde değildir ancak her şeye sebep sensindir. Bunu anladığında konu kapanır.

HZ.MEVLANA'YI BELH ŞEHRİNDE ZİYARET ETMEK

Nasip oldu; eskiden Horasan, bugün Afganistan sınırlarında yer alan Belh'te Hz. Mevlana'nın doğduğu evi ziyaret ettim. O gün ilim irfan yuvası olan yerler bugün

harabe ve cehalet yuvası. Vardır elbet bir hikmeti. Evet, vardır da, hikmeti nedir? Nendendir? Düşünen var mı? Hz. Mevlana'nın sevdiğine kavuşmasının 746. yılında bunu bir kez daha düşünelim derim.

BELKİ İZLEMEK İSTERSİNİZ DİYE!

Dünyanın köşesini bucağını sizler için geziyoruz. Gezdiğimiz, gördüğümüz yerlerde izlenimlerimizi dergimizde paylaşıyor, çektiğimiz videoları da montajlayıp YOUTUBE Köşe Bucas Dünya kanalına yüklüyoruz. Olur da izlemek isterseniz şimdiden iyi seyirler...

Kişisel hikâyemin yer aldığı alisamipalaz kanalına da bir göz atarsanız sevinirim.

Gülümseyişle...

Ali Sami Palaz

Konya İçin Vefa Vakti

“Sevgide çekilen cefâda binlerce vefâ var.”
Divan-ı Kebir / Mevlana

7-17 ARALIK /2019

SEB-
ARUS
MEVLANA'NIN
746.
VUSLAT
YILDÖNÜMÜ

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI

KONYA
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

BENİM
ŞEHİRİM

İÇİNDEKİLER

10

OVACIK

16

BONCUKLU
HÖYÜK

22

TANTAVİ

26

USTA YAZAR
SELİM İLERİ
RÖPORTAJ

32

DOĞAYA
DUYULAN
ÖZLEM

40

KUZEY
KORE

48

İŞKENCE
MÜZESİ

54

BATI
KARADENİZ

62

GEVALE
KALESİ

70

PORTFOLYO

“Âlemden maksat insandır...”
Hz. MEVLÂNA

746. VUSLAT
YILDÖNÜMÜNDE
0nu rahmet
ve saygıyla
anıyoruz.

Doğal olarak bizden

KONYA

Dünyanın en fazla ülkesine uçan
havayolu ile keşfet

TURKISH AIRLINES

TÜRKİYE

BİR KARE HAYAT

Fotoğraf: Ali Sami Palaz

MAGNATE
TEL: 020-2634086
0733 601010
0722-204400 / 0733-641635

YORUMSUZ

Benian Çulhaoğlu
Davranış Bilimleri Uzmanı

AŞKIM SÉYAHAT

NEW YORK RÜYASI

New York şehrini görmek hangimizin rüyalarını süslememiştir ki? Sine-madan, ekranlardan izleye izleye "Bir gün mutlaka gitmeliyim," denilen bir şehre dönüşmüştür içimizde. 'Çılgınlıklar Şehri', 'Özgürlük Şehri', 'Uyumayan Şehir' bütün bu isimler onu tanımlıyor olsa da bana göre 'Rüya Şehir'dir New York.

İstanbul'dan yaklaşık on bir saatlik uçak yolculuğunun ardından New York JFK Hava Limanı'na varıyorsunuz. 1963'de faili meçhul bir suikasta kurban giden ABD'nin otuz beşinci başkanı John Fitzgerald Kennedy'nin adını vermişler.

J.F. Kennedy Hava Limanı'ndan 'Air Train' denilen geniş vagonlu, uygarlık timsali monorail araçlarla New York metrosuna ulaşabiliyorsunuz. New York metro haritasını gördüğünüzde şaşırmanız mümkün değil. New York metrosu dört yüz yetmiş iki istasyonu dünya'nın en geniş metro ağına sahip.

New York'a ilk kez 1609 yılında Kaptan Henry Hudson önderliğinde İngiliz'ler gelmiş. Kaptanın ismine izafeten Manhattan'ın batısındaki nehre 'Hudson Nehri' adı verilmiş. New York, 'Borough' adı verilen ve her bir bölümün bir County olduğu beş kısımdan oluşmaktadır: Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens ve Staten Island.

New York'da Times Square, Central Park, Brooklyn Bridge, Empire State Bulding, Ellis Island, meşhur Özgürlük Heykeli ve Dünya Ticaret Merkezi ziyaret edilmesi gereken başlıca mekânlar. Metropolitan Museum of Art, Guggenheim Museum, Ellis Island Immigration Museum ve Mu-

seum of Modern Art müzelerini görmek insanı ayrıcalıklı kılıyor.

Şehrin popüler parkları ise Central Park, Bryant Park ve Prospect Park'tır. New York'a gelip Broadway müzikali izlemeden dönülmez, özellikler Lion King'i (Aslan Kral) görmeyi tavsiye ederim.

Amerika pek çok ünlü markanın ana vatanı olduğundan çok ucuza alışveriş yapmanız mümkün. Popüler alışveriş bölgeleri ise SoHo ve Chelsea. Lezzet durakları olan Little Italy (Küçük İtalya), Times Square, Chelsea bölgeleri farklı seçenek ve uygun fiyatlarla gurmeleri bekliyor.

Dünyanın Kültür Başkenti New York

Dokuz milyona yaklaşan nüfusuyla ABD'nin en kalabalık şehri New York, ticaret, finans, medya, sanat, moda, araştırma, teknoloji, eğitim ve eğlence sektörüne önemli katkı sağladığından küresel kent olarak da anılmaktadır. Aynı zamanda önemli bir uluslararası diplomasi merkezi olan kent, Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'ne de ev sahipliği yapmakta olup dünyanın kültür başkenti olarak tanımlanır.

New York, göçmen kentidir. Kentte yaklaşık yüz yetmiş ayrı dil konuşulmakta ve her üç kişiden biri ABD dışında bir ülke doğumludur. İngilizce farklı aksanlarla konuşulduğu gibi İngilizcenin yanı sıra İspanyolca da İngilizce kadar yoğun konuşulmaktadır. Bölgeden belgeye de değişmekte olup Little Italy (Küçük İtalya) semtinde İtalyanca, Chinatown'da (Çin Mahallesi) Çince konuşulur.

Zaman sorunuz varsa New York'u

çift katlı üstü açık gezi otobüsleriyle gezmenizi tavsiye ederim. 'Hop on hop off' diye adlandırılan kırk sekiz veya yetmiş iki saatlik turlardan birini satın alıp keyfinize bakın.

Şehrin Simgesi Özgürlük Heykeli

Liberty (Özgürlük) Adası, hem Amerika'ya gelen göçmenlerin ilk durağı olması hem de ülkenin en önemli simgesi Özgürlük Anıtı'nın bulunması nedeniyle önemli bir yerdir. New York deyince ilk akla gelen sembollerden biri de Özgürlük Heykeli'dir. Özgürlük Heykeli, Liberty Adası üzerinde, inşa edildiği 1886 yılından bu yana Amerika'nın sembolü olup aynı zamanda gözlem kulesidir. Bakırdan yapılan heykel, Fransa tarafından kuruluşunun yüzüncü yılında ABD'ye hediye edilmiş. Heykel, sağ elinde bir meşale, sol elinde ise bir hitabe tutar. Tabletin üstünde Bağımsızlık Bildirgesi'nin tarihi olan 4 Temmuz 1776 yazılıdır. Buraya Manhattan Adası'nın en ucunda bulunan Battery Park'tan kalkan teknelerle ulaşılır.

Ellis Adası, 1892 ile 1954 tarihleri arasında, New York'a gelen yeni göçmenler için bir transit merkezi ve kontrol noktası olarak kullanılmış. Günümüzde ise Göçmen Müzesi olup göçmenlerin yolculuklarından kalan eşyaları ve fotoğraflarına ev sahipliği yapıyor. Adaya Battery Park'tan tekneyle gidiliyor.

'New York'un Kalbi' Times Meydanı. Şehrin her noktasına kolay ulaşım ve yürüyerek gezme imkânı sağlayan Times Meydanı konaklamak için ideal bölgelerin başında gelirken ikinci olarak da Manhattan'ı sayabiliriz.

"Sevgide çekilen cefâda binlerce vefâ var"

Dîvân-ı Kebîr'den... Hz. Mevlânâ

Vuslatının
746.
yıl dönümünde
Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'yi
rahmetle yâd ediyoruz.

An aerial photograph of a vast, snow-covered mountain valley. A winding river flows through the center of the valley, surrounded by patches of evergreen trees. In the distance, a small village with several buildings is visible. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall scene is serene and majestic.

MUNZUR'UN KAYNAĞI; OVACIK

Yazı : Zeynep Seçil Ünal Fotoğraflar: Ali Haydar İmre

Anadolu'nun doğusu hiç bilmediğim görmediğim belki de gitmeye cesaret edemediğim bir coğrafyadır, özellikle adı terörle anılan illere kadın başına nasıl gidilir ki? Gidilmez yasaklı bölgelerdir oralar, korkulur. Sadece haberlerde izlediğim, okuduğum bir coğrafya... Ancak yine de içimde bir ukdedir, gitmelisin görmelisin diyen iç sesime uyup yol arkadaşım ile bir plan dâhilinde yollara düştüm. Nereye mi? Doğu Anadolu'da adı hep terörle anılmış ancak üstüne yapışan bu etiketten kurtulmaya çalışan Tunceli'nin yıldızı Ovacık'a...

Bu küçük ilçe, Tunceli valisi Tuncay Sonel ve Ovacık Kaymakamı Selçuk Haskırış sayesinde epey bir yol kat etti. İlçeye katma değer sağlayan çeşitli tarım ürünlerinin yetiştirilmesine ön ayak olarak bölge insanına yol gösterilmiş. Malum üretim varsa iş, aş, ekmek vardır. Huzur vardır. Maalesef bölgenin makûs talihi insanların yalnızlığı itiyor hatta iki arada bir derede kalmalarına neden oluyor. Hâlbuki kadim medeniyetlerin yurdu Anadolu'da her zaman hayat vardır. Bizim eskiler, 'taş eksen can çıkar' derler bu topraklar için. O canların kıymetini bilmek ve değerlendirmektir mühim olan. İşte Ovacık'ta böyle bir ilçe, Ah keşke ellerinden birileri tutsa da...

Anadolu'nun her köşesindeki misafirperverlik, güler yüz ve samimiyet bizi burada da kucakladı. Her zaman söylerim, bir yabancı bizim ülkemizde asla aç kalmaz. İlla ki bir kapı açılsın, bu kapıları gülen yüz-

leri ve gözleriyle açanlar genelde yaşlı bir teyze veya dede olur; mevsimine göre evde imkân dâhilinde ne varsa ikramlar-

da bulunulur. Ovacık da bu adet tekrerrü etti. Gerçekten de bu samimiyete terör hiç yakışmıyor, hiç bağdaşmıyor.

Ovacık, kuzeyi Munzur, Mercan ve Avcı sıra dağları ile güneyi ise ormanlık alanlarla çevrili. Ovacık ilçe merkezine çok yakın bir mesafede Munzur Nehri'nin kaynağı Munzur Gözeleri bulunmakta. Nefesinizi kesen enfes bir doğa... Yaklaşık 40 farklı kaynaktan fışkıran buz gibi sular Munzur Nehri'ni oluşturuyor. Munzur Gözeleri'ni gezmeden buz gibi bir tas suyunu içmeden olmaz. Ama lütfen yavaş için. Sonra da yorgunluğunuzu demli bir çayla atabilirsiniz.

Akabinde yöre halkı tarafından bir inanç merkezi haline gelen Munzur Baba uğra-

yın. Sürekli ziyaret edilen önemli uğrak yerlerinden biri. Özellikle yaz aylarında inanç turizmi açısından bölgeye gelen ziyaretçi sayısı oldukça fazla. 2019 yılı Kurban Bayramı süresince Ovacık'a 49.500 aracın giriş yaptığını, yaklaşık olarak 250.000 bin kişinin Munzur Baba'yı ziyaret ettiğini öğreniyorum. 1300 nüfuslu bir ilçe için 4 günlük bir süre zarfında 220 bin kişinin ziyaret etmesi Munzur Baba'ya duyulan ilginin ve sevginin göstergesi olsa gerek.

Diğer bir lokasyon da Munzur Vadisi, 1971 milli park olarak ilan edilmiş Türkiye'nin en büyük milli parklarından. Bu parkta su ve kaya ortamlarında yeti-

şen çok çeşitli türler varmış. Bitki örtüsü bakımından çok zengin olan park florasında 1518 bitki çeşidi tespit edilmiş; bunlardan 43 çeşidi Munzur Dağlarına, 277 çeşidi Türkiye'ye özgü endemik türlerden oluşuyormuş. Bu bitkiler içinde Çan Çiçeği, Erzincan Kirazı, Bindebirdelik Otu, Munzur Kekiği, Munzur Dügün Çiçeği, Dağ Çayı, Munzur Dağı Oltu Otu ve Menekşe sayılabilir.

Ovacık aynı zamanda dağ ve doğa sporları içinde henüz keşfedilmemiş bakir bir bölge; Kara Göl Vadisi, Kırk Merdiven Vadisi, Mercan Vadisi, Havaçor Vadisi gezilmeye değer. Munzur Dağları'nda 3.000 metre yüksekliğinde 30 civarında

zirve bulunduğunu, bu sayede trekking, alpinizm, kaya tırmanışı, mağara inişi ve trans geçişleri için harika rotalara sahip olduğunu öğreniyorum. Yalnız bu zirvelere kesinlikle rehbersiz çıkılmaması gerektiğini belirtmeden geçmeyelim.

Yurdumuzun daha el değmemiş, yozlaşmamış, huzurlu atmosferinde Ovacık gibi gezilip görülmeye değer yüzlerce lokasyon var. Artık korkmadan cesurca topraklarımızı karış karış gezerek görmeliyiz, keşfetmeliyiz derim ben. Ya siz?

Cömertlik ve yardım etmede akarsu gibi ol,
Şefkat ve merhamette güneş gibi ol,
Başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol,
Hiddet ve asabiyette ölü gibi ol,
Tevazu ve alçak gönüllülükte toprak gibi ol,
Hoşgörülükte deniz gibi ol,
Ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol.

Hız. Mevlana

ÇATALHÖYÜK'ÜN ATASI: BONCUKLU HÖYÜK

Yazı: Zeynep Seçil Ünal Fotoğraflar: Karatay Belediyesi Basın Arşivi

Hep merak etmişimdir, çok ama çok eski zamanları, bin yıl değil on bin yıllar önce-sini, yazının ve daha birçok hayati unsuru bilinmediği ya da icat edilmediği zamanları ve o zamanların insanların nasıl yaşadığını, hayatlarını bireysel ve toplumsal manada nasıl idame ettirdiklerini...

Tarihe olan merakım zannımca hep bu tarz sorulara cevap aramamdan ileri geliyor. İnsanoğlunun dünya üzerinde var olduğu günden itibaren tarihin tüm aşamalarına; sadece muhteşem tarihi eserleri, yazıtları, abideleri ve sarayları, iz bırakan olayları değil on binlerce yılda değişen ve gelişen alışkanlıklarına da vakıf olmak isterim. Bizim için şu anda herhangi bir şeye erişmek ne kadar kolaysa o zamanlar da ne kadar meşakkatlidir kim bilir. Mesela ilkçağlarda yiyeceklerini nasıl elde ettiler? Avcılık ve toplayıcılığı kastetmiyorum. Buğdayı ve tohumunu mesela nasıl elde ettiler? Buğdayı ekip biçmek, onu öğütmek ve sonra hamur haline getirip ekmeği pişirmek, yani bütün bunlar nasıl akıllarına geldi? Hatta çok sonraları bu hamurdan yola çıkarak farklı yiyecekleri de nasıl meydana getirdiler? Manti ve su böreği gibi... Hep çıkış noktalarını merak etmişimdir. Ancak zamanları bol, koşuşturmaları bu zamana kıyasla az olunca ve o zamanlarda da üretken ve farklı fikirlere sahip insanlar vardı herhalde diye düşünmeye başlıyorum. Deneme yanılma yöntemiyle bulmuş olabilirler belki de diye bir varsayımda bulunuyorum.

Nereden çıktı şimdi bu buğday-tohum mevzuu dersiniz insanlığın ilkel çağlarda tarıma ilk başladığı noktaya hatta dünya da ve Anadolu da ilk yerleşim yerlerinin yapıldığı ve ilk tarım aletlerinin kullanıldığı, yazılı olmayan tarih öncesi çağlara ait kalıntıların bulunduğu 10 bin yıllık Boncuklu Höyük'e yaptığım ziyaretten bahsetmek istiyorum.

Uzmanlar Çatalhöyük'ten sonra bulmuşlar Boncuklu Höyüğü. Adını da buradaki kazı çalışmaları esnasında bulunan deniz kabuğu, taş, kemikten yapılmış boncuklardan alan höyük, Konya'nın Karatay ilçesi Hayıroğlu Mahallesi'nde Çatalhöyük'ün 9 kilometre yakınında yer alıyor. 10 bin 300 yıl öncesine tarihleniyor. Üstelik Boncuklu Höyük, Çatalhöyük'ten bin yıl daha eskiymiş. Kazı çalışmaları da 2006 yılında başla-

mış. Bu bilgilerle ilkçağlara olan merakımı gidermek için yola revan oldum.

İnsan bir tuhaf oluyor, dünyanın en eski yerleşim yerinde bir taraftan kazı çalışmalarını seyrederken diğer taraftan insanlık tarihinin ilk izlerini görme fırsatını yakalıyorum. Kazı alanında çalışmalar de-

vam ederken çiftçiliğin ve hayvancılığın en uzun hikâyesine burada şahit olabiliyorsunuz.

Çok uluslu bir kazı ekibinin yapmış olduğu incelemeler neticesinde burada bulunan en eski tohum ve tahıl izlerinin 10 bin 300 yıl öncesine ait olduğunu

öğreniyorum. Hatta buğday, bezelye ve mercimek gibi tahılların da 10 bin yıl önce kullanıldığı tespit edilmiş. Yine Çatalhöyük'ten farklı olarak bu yerleşimde bulunan koyun, keçi ve sığır kalıntıları üzerinde yapılan analizler neticesinde bu hayvanları evcilleştirip gütmeye yönelik denemelerin yapıldığına dair izlenim-

ler mevcut. Aslında Boncuklu Höyük'te, Çatalhöyük'ün aksine tarım daha az yapılmış. Ancak yine de tarım ve bitki yetiştiriciliği yapıldığına dair bariz kalıntılar mevcut. Aynı zamanda büyük memeli hayvanlar ile balık ve su kuşlarına ait kalıntılarda bulunmuş. Bölge oldukça sulak, bataklık ve göllerle kaplıymış.

Boncuklu Höyük'teki kazılarda yuvarlak planlı evler bulunmuş. Bu evlerin dünyadaki en erken evler olabileceği düşünülüyor. Boncuklu Höyük'ün, Anadolu coğrafyasındaki ilk yerleşim bölgesi olduğunu öğreniyorum. Ancak çok küçük bir yerleşim alanı. Bin yıl sonra ise daha büyük yerleşim alanları Çatalhöyük'te

oluşmuş. Burada 20 kadar evin olduğu ve 100 kadar kişinin yaşadığı düşünülüyor. Evler birbirinden bağımsız olmakla birlikte mutfak ortak alan olarak kullanılmış.

O dönemin inanç sistemleri ile ilgili de ilginç buluntular var. Mesela yaban öküzü başta olmak üzere bazı hayvanların kafatasları duvarlara işlenmiş. Ev içlerine gömülen ölümlere rastlanmış –bu bilgi hiç yabancı gelmedi doğrusu, çünkü Konya da Eski Garaj civarındaki evlerin bodrumu ya da bahçesinde, birçoğu yatır olarak bilinen kişilerin gömülü olduğunu hatırlıyorum- sadece ev tabanında değil, ev dışındaki alanlarda da gömülü yerler var.

Çok ilginç bir bilgi daha edindim; Boncuklu Höyük'te insanların 10 bin 300 yıl öncesinde tuvalet ihtiyacını karşılamak amacıyla bir çukur kazdıklarını ve bunun için de ayrı bir alan inşa ettiklerini öğrendim.

Buradaki kazı çalışmaları 60 kişilik çok uluslu bir ekiple devam ediyor. Kadim

şehir Konya, dünyanın en eski medeniyetlerinden birine ev sahipliği yapan Çatalhöyük; şimdide onun atası Boncuklu Höyük ile birçok arkeoloğun ilgisini çekiyor. İnsanoğlunun gelişimi, kat ettiği aş-

malar ve medeniyetimize dair her bulgu bize ışık tutacak. Gerçekten de çok ilginç bir deneyimdi benim için. İlkçağ meraklılarını heyecanlandıracak bir alan. Görülmeye değer...

746. Yılında
Vuslatın
Hosgörününün Besiği
Vefanın Başsehr'i

**Kula vefası olmayanın
Hakk'a vefası olmaz!**

Hiz. Mevlânâ

"Kadim medeniyetin manevi temellerini bağrında barındıran ilçe KARATAY"

TANTAVİ SANATSEVERLERİN BULUŞMA ADRESİ OLDU

Restorasyonunun ardından Konya'nın simge yapılarının arasına giren ve o günden bu yana düzenlenen etkinliklerle şehrin kültür ve sanat hayatına önemli katkılar sunan Tantavi Kültür ve Sanat Merkezi sanatseverlerin buluşma adresi oldu. Sergilerden söyleşilere ve konferanslara kadar birçok etkinliğin düzenlendiği merkez, önümüzdeki dönem takviminde de birçok değerli programa ev sahipliği yapacak.

Uzun yıllar boyunca atıl bir şekilde bekleyen Tantavi Han, Meram Belediyesi tarafından gerçekleştirilen restorasyonun ardından Konya'nın Kültür ve Sanat hayatına hizmet etmeye başladı. 15 Temmuz tarihi gibi anlamlı bir günde açılışı gerçekleştirilen ve Kültür ve Sanat Merkezi olarak hizmet vermeye başlayan Tantavi Han, o günden bu yana birbirinden değerli birçok sergi ve

söyleşiye ev sahipliği yaptı. 2 Eylül günü Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın ile başlayan programlar, Destegül Güzel Sanatlar Merkezi tarafından gerçekleştirilen 'Klasik Türk-İslam Sanatları Sergisi, Ebru Gülbahçe Kurban'ın Sır Ebru Sergisi ve Bülent Parlak, İhsan Kabil, Hüseyin Kutlu, Sedat Anar söyleşileri ile devam etti. **Tantavi Kültür ve Sanat Merkezi ayrıca, endüstri mirası bir**

yapıyı, nitelikli bir tasarımla kent hayatına kazandırması, projenin kentle kurduğu güçlü bağlantılar yoluyla mimari ve kentsel ölçekler arasında başarılı bir geçiş yapması, işlevlendirme önerisinin kentin gelecek mekânsal gelişim çerçevesini tamamlaması nedeniyle Tarihi Kentler Birliği Uygulama Ödülüne değer bulundu.

BAŞKAN KAVUŞ; “TARİHİ MİRASIMIZA HAKKIYLA SAHİP ÇIKIP ONU GELECEĞE AKTARMAYI EN ÖNEMLİ GÖREVLERİMİZDEN BİRİ SAYDIK”

Tantavi'nin, kısa süre içinde Konya'nın kültür ve sanatına sunduğu değerli katkının yanısıra şehrin önemli ve dikkat çekici yapıları arasına girmeyi başardığını belirten Meram Belediye Başkanı Mustafa Kavuş, tarihi mirasa sahip çıkmış ve Konya sanat ve kültürüne katkı sunmuş olmanın haklı gururunu yaşadıklarını söyledi. Konya hafızasında Tantavi Ambarı ismiyle bilinen yapının Kültür ve Sanat Merkezi adı altında

da şehrin kültür ve sanat hayatına yeni bir soluk ve yeni bir renk getirdiğini söyleyen Başkan Kavuş, “Milletleri millet yapan en önemli iki unsur; kültür ve sanattır. Kültürel mirasa sahip çıkmak, onu koruyarak ve geliştirerek geleceğe aktarmak en önemli görevlerimizdir. Kültür ve medeniyetini unutan, önemsemeyen ve dönüştüren toplumlar millet olma vasfını kaybedecek ve her türlü asimilasyona, baskıya ve sömü-

rüye açık hale geleceklerdir. İşte Meram Belediyesi olarak bizde bu noktada üzerimize düşeni her daim yapmaya hazırız. Tantavi Kültür ve Sanat Merkezi bu anlayışımızın bir tezahürü oldu. Bu tarihi yapıyı restore ederek bugüne ve geleceğe kazandırmak ve burada sanatımızı yeniden ihya etmiş olmak bizim için ayrı bir mutluluk. Bu yön-deki çaba ve anlayışımız ve çalışmalarımız artarak devam edecektir” diye konuştu.

TANTAVİ KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ KONYA’NIN KÜLTÜR VE SANAT HAYATINA ÖNEMLİ KATKI SUNUYOR

Bodrum, zemin ve asma katıyla hizmet veren merkezin toplam alanı 1510 m2. Merkezin restorasyon sürecine Konya Valiliği de destek verdi. 3

kat olarak hizmet veren Tantavi Kültür ve Sanat Merkezi’nde gerçekleştirilen sempozyumlar, konferanslar, müzayedeler, sergiler ve teras katında

oluşturulan kitap kafe ile Meram’ın ve Konya’nın kültürel ve sanatsal hayatına katkı sunuyor.

Bu bir ilandır

Vefâ Vakti

“Sevgide çekilen cefâda binlerce vefâ var.”

Dîvan-ı Kebîr / Mevlâna

ŞEB-
ÂRÛS

MEVLÂNA’NIN
746.
VUSLAT
YILDÖNÜMÜ

www.meram.bel.tr
/meram.belediyesi

MERAM
BELEDİYESİ

Bizim
Meram

USTA YAZAR SELİM İLERİ İLE

Edebiyat Dünyasına Yolculuk

Röportaj: Benian Çulhaoğlu

Eserlerinde maziye karışan sinemayı, edebiyatı bizimle paylaşır; geçmişin unutulmaya yüz tutmuş yazarlarını, sanatçılarını yaşamaya, yaşatmaya çalışır. Onun kaleminden semtler, sokaklar, bahçeler, çiçekler nasıl bir ayrıntılar ziyafetidir anlatamam. İstanbul’u adeta bir ‘insan’ haline dönüştürür; dile gelir, konuşur kaleminde. Kimi zaman ağlar, kimi zaman güler İstanbul; kimi zaman fırtınalı bir âşık, kimi zaman da terk eden sevgili...

Bu sayımızın konuğu Türk edebiyatının usta kalemi Selim İleri. Kendisini, eserlerini yıllardır tutkuyla takip ederim. Kitaplığımın bir rafı Selim İleri eserlerine ayrılmıştır. İlk kitabım ‘Hayat Akıp Giderken’ in ‘Sevdiklerim’ adlı bölümünün ‘Okurun Not Defterinden’ başlığı altında yazarlığından eserlerine, ona olan sevgimi paylaşmıştım. Bu kez de kendisiyle Everest Yayınevi’nde dergimiz okurları için buluştum.

Selim Bey, kitaplarla ilk tanışmanız nasıl oldu?

On yaşındaydım. Reşat Nuri’nin ‘Kirazlar’ adlı hikâyesiyle oldu. Daha önce

okuduğum çocuk kitapları vardı. Ancak ‘Kirazlar’, ‘Okuma Kitabı’mın içindeydi. O hikâye çarptı beni. Yıllar geçmesine rağmen hala etkisinde kaldığım bir hikâyedir. Onu okuduğumda o tarz kitaplar okumak istedim, çocuk kitabı olmayan türden. Yazma isteği de böyle oluştu.

İlk eserinizin yazım ve yayımlanma süreci nasıl gelişti?

Lise yıllarımda kendimi romancı zannediyordum. ‘Karanlık Yüzlü Günün Aydınlığı’nı roman diye yazmıştım, kaybı gitti. Başka şeyler de yazıp gazetelere, yayınevlerine götürdüm. Yayımlamadılar. Lise son sınıfta Fransızca Hocam Vedat Günyol’dı. O, ‘Yeni Ufuklar’ dergisini çıkartırken hikâye yazmamı teşvik etti. Sonra da 1968’de ‘Cumartesi Yalnızlığı’ adlı hikâye kitabım yayımlandı.

Edebiyat hayatınızda etkilendiğiniz, esinlendiğiniz yazarlar oldu mu?

Her zaman esinlendiğim sayısız yerli, yabancı yazarlar olmuştur, olmaya da devam ediyor. İlk başlarda önüme ne çıkarsa okurdum. Sonra ‘Aşk-ı Memnu’da

Halit Ziya ile tanıştım. Tüm eserlerini okudum. Sevdiğim yazarların tüm eserlerini okumaya çalışırım.

“Bir kitap okudum, hayatım değişti” diyebileceğiniz türden bir kitap girdi mi hayatınıza?

Öyle sadece bir kitap değil, okuduğum bütün kitaplar hayatımı değiştirmiştir.

Kendi kitaplarınız da olmak üzere okurlara tavsiye edeceğiniz kitaplar, yazarlar hangileri?

‘Yarın Yapayalnız’, ‘Bir Denizin Eteklerinde’ kitaplarımı “İyi ki yazmışım,” derim. Son yazdığım ‘Kumkuma’yı da çok sevdim. Dostoyevski’nin ‘İkiz’, diğer adıyla ‘Öteki’ isimli eserini, Anna Karenina’yı ve bizden bir klasik olan Reşat Nuri’nin ‘Eski Hastalık’ adlı romanını tavsiye ederim.

Başucu kitaplarınız hangileri?

Devir devir değişiyor aslında. Uzun yıllar Virginia Woolf başucu yazarım oldu. Gün geldi Thomas Mann oldu, bizden Peyami Safa... Zaman elverdikçe bazılarını yeniden okuyorum. 30’lu yaşlarda, 40’lı, 50’li yaşlarda tekrar tekrar okuduğum

kitaplar olmuştur. Yıllar geçtikçe esere farklı yaklaşıyorsunuz, başka bir gözlem ortaya çıkıyor.

70 civarında yayımlanmış kitabınız var. Roman, hikâye, şiir, deneme, senaryo, hatta yemek kitapları bile yazdınız...

Evet, bir dönem yemek kitapları da yazdım. Maddi imkânsızlıklar neticesinde ortaya çıktı. Lütfü Tınç Bey, 'Lezzet' dergisi için yazmamı istemişti. Öyle başladı. Birçok okurum oldu. Beni o kitaplarla tanıdıklarını söylediler. Diğer eserlerimi hiç bilmiyorlarmış.

En çok hangi edebiyat türünde eser vermek hoşunuza gidiyor?

Roman sanırım. Hikâye yazmayı da sevdim. Okuduklarımı paylaşmak için birtakım kitaplar yazsam da roman yazmayı seviyorum.

**Selim İleri eserlerini ne zaman yazar?
Bir yazar olarak rutininiz var mı?**

Eskiden gece çalışırdım. Şimdi 09.00 gibi başlıyor, öğleye kadar kalkmadan çalışıyorum. Akşamları da kitap okuyorum. Hemen her gün yazmaya özen gösteririm. Günün dört saatini yazmaya ayırıyorum.

**Aynı anda birkaç kitabı birlikte mi ya-
zıyorsunuz?**

Hayır. Tek bir kitap üzerine yoğunlaştım.

Okuma sürecinizden bahseder misiniz?

Masa başında ya da balkonda okurum. Okurken deftere ya da sayfanın kenarlarına notlar alırım. Sadece kitabın içindenkilere değil bana hatırlattığı anılar, izlenimler varsa onları da yazarım.

Yazar adaylarına neler tavsiye edersiniz? “Yazarken etkilenmekten korkuyorum, bu nedenle kitap okumuyorum” diyenlerle karşılaşıyorum, bu yaklaşım tarzı için neler söylersiniz?

Yazar adaylarına bol okumalarını tavsiye ederim. Evet, özellikle gençlerde böyle yanlış bir düşünce var. Okuma zevkleri olmadığı için söylediklerini düşünüyorum. Etkilenmekten korkmasınlar. Dünyanın en büyük yazarları bile okuduklarından etkilenmişti.

**Kütüphanenizde kaç kitap var?
Daha çok ne türden kitaplar?**

Kütüphanemi tasfiye ettim. Sonra da pişman oldum. Çünkü neyin ne zaman lazım olacağı belli olmuyor. Şu an 7000'i aşkın kitabım var. Farklı türden kitaplar. Çağdaş Türk edebiyatının bütün şiir, hikâye kitapları, çok sayıda roman ve ta-

rih kitapları bulunuyor.

Romanlarınızı okurken sanki sizi görüyorum. Kendinizi mi anlatıyorsunuz?

Otobiyografik tarafım var. Haklısınız kendimden yola çıktım birçoğunda. Hatta 'Bu Yaz Ayrılığın İlk Yazı Olacak' adlı kitabımda adımları saklamadan kullandım. Karakterleri hayatın içinden, etkilendiğim kişilerden seçtiğim oluyor. Kurgu ile birleştiriyorum.

Kitap yazarken ya da okurken mekân önemli midir?

Evet, mesela evimde, ön odaki yazı masamda yazırım. Zaten hala daktiloda yazıyorum. Mecbursunuz evde yazmaya. Okumak için evimin balkonu da olabilir. Yazın bir yere gidersem ki pek gitmem, orada kitap okurum, düşünürüm, küçük küçük bir şeyler yazırım el yazısıyla.

Daktilo ile yazma alışkanlığınızdan vazgeçemiyorsunuz sanırım. Oysa bilgisayarda yazmak, düzeltme yapmak büyük kolaylık değil mi?

Birçok kez denedim, bir türlü alışamadım. Yazmayı öğrensem de olmadı. Daktilo gibi sesli klavyeyi bile denedim. Alışamadım. Daktiloda yazmak da ayrı bir sorun; şerit bulmak mümkün değil. Neyse ki hala İngiltere'de bir atölyede, isme özel şerit ürettiyorlar. Sağ olsun bir dostumun imkânlarıyla temin edebiliyorum.

Ben ilk taslaktan itibaren daktiloyla yazırım. Düzeltmelerimi tekrardan yazarak yaparım. Bilgisayarda metin üzerinde düzeltme yaparken birçok şeyi yakalama şansınız olmuyor. Tavsiyem: üzerinde düzeltmek yerine bir şeyi yeniden yazmak. Çünkü yeniden yazarken önceki yazdığınızdan farklı duygular içinde oluyorsunuz. Daha iyi cümleler bulabiliyor, fazlalıkları görebiliyorsunuz.

Defalarca aynı şeyi yazdığım olmuştur.

Yeni projeler var mı?

Yeni projem farklı bir roman olacak. Şu an üzerinde çalışıyorum. Kismet olursa önümüzdeki yıl çıkacak.

Selim Bey edebiyat dünyasına yapmış olduğumuz bu güzel yolculuk için çok teşekkür eder, nice güzel eserlerle bizlerle birlikte olmanızı dileriz. Son olarak yakın zamanda yayına başlayan televizyon programınızdan bahsedermisiniz?

Çok teşekkür ederim. Mehmet Barlas ile birlikte Cumartesi günleri NTV'de 12.15-13.00 saatleri arasında 'Hayat Bir Sanat' programına başladık. Tamamıyla edebiyat programı. İlk bölümde Reşat Nuri Güntekin'i ele aldık paylaşma ve hatırlatma şeklinde. Aynı bölüm içinde Dostoyevski'yi konuştuk göndermelerle. Her bölüm farklı ustaları ekrana getirecek.

Grandeur®
Amacı Aynı Ruh Farklı

DOĞAYA VEYA GEÇMİŞE DUYULAN ÖZLEM

Yakın olduğu için Konya Bağrıkurt Köyü'nde bulunan Karadağ'ın zirvesine kampımızı kurduk. Kamp hakkında ne tecrübemiz ne de teorik bilgimiz vardı. Ancak yine de çadırımızı kurduk ve ateşimizi yaktık. İlk kampımdan nasıl haz aldığımı sizlere tarif edemem. Artık kendimi ve yolumu bulmuştum. Kamp yapmak vazgeçilmezlerimden biri olmuştu.

Bir fotoğrafa bakınca ya da resim sergilerinde seyrettiğimiz tablolarda yer alan manzaralara nedense sadece bakıp geçeriz. Onu sadece izler belki iç geçiririz keşkelerle dolu geçen ömrümüzde.

Ben hiç 'o' anı yaşayamadım yalnızca seyrettim. Ancak bir gün yaşamam gerektiğine karar verdim, sırt çantama ihtiyaç duyacağım şeyleri koyarak emanet bir çadır buldum ve iki arkadaşım ile yola koyulduk.

Yakın olduğu için Konya Bağrıkurt Köyü'nde bulunan Karadağ'ın zirvesine kampımızı kurduk. Kamp hakkında ne tecrübemiz ne de teorik bilgimiz vardı. Ancak yine de çadırımızı kurduk ve ateşimizi yaktık. İlk kampımdan nasıl haz aldığımı sizlere tarif edemem. Artık kendimi ve yolumu bulmuştum. Kamp yapmak vazgeçilmezlerimden biri olmuştu.

O ilk gece, açık olan hava gecenin ilerleyen saatlerinde bozdu ve sağanak yağmur başladı. Üç arkadaş çadıra sığındık lakin çadır eskiydi ve o mevsimin çadırı değildi. Sabaha kadar ıslandık ve hiç uyuyamadık. Normalde böyle olaylar insanın asabını bozar ancak sabahın ilk ışıklarıyla seyre daldığımız manzara bütün gece yaşadığımız eziyetlere

değmişti.

Evet, bulutların üzerindeydik. Rüzgâr yüzümü serin serin okşuyorken bulut-

ların arkasından süzülen güneş içimi ısıtıyordu, tarif edilemez bir duygu... Bu olay benim için büyük tecrübe olmuştu. Başımdan geçen ilk kamp deneyimimi

sizlerle paylaşmak istedim.

Aslında özümüz bu, yaradılışımız gereği akan buz gibi dereye temas ettiğimizde, yağmurda ıslandığımızda, soğukta üşüdüğümüzde ve arazide yürürken yorulduğumuzda insan olduğumuzun farkına varıyoruz. Şehirleşmenin sağladığı faydalar var elbet ancak ayağı topraktan kesilen bizler, özümüzden benliğimizden hatta sağlığımızdan birçok şeyi yitirdik, buna müsaade etmemek bizim elimizde aslında.

Birçok yerde dört mevsim kamp yaptım, bunların bana kazandırdıkları sadece tecrübe değil elbette. İnsan bir süre son-

ra düşünce ve ruh dünyasında da değişime uğruyor. O bakımdan ayağımızı topraktan doğadan koparmamalıyız.

Bu arada ilk kez kamp yapacaklar için bazı tavsiyelerde bulunmak isterim.

Doğada yapılacak birçok aktivite var. Siz önce nasıl bir aktivite yapmak istediğinize karar vermelisiniz. Sonrada duruma göre sırt çantanıza gerekli ekipmanı alıp yola çıkabilirsiniz, gece yanan ateşin başında kahvenizi yudumlarken kitap okuyabilirsiniz.

Öncelikle hangi mevsimde kamp yapmak istediğinize karar vermelisiniz,

kamp yapacağınız mevsime göre hazırlanmak önemli.

Temel olan sırt çantanız ve çadırınızdır, kış aktivitesi düşünüyorsanız sizi çok terletmeyecek kuru tutacak kıyafetler ve ekipmanlar seçmelisiniz. 0 derecenin altında terlemeniz daha çok üşümenize sebep olacaktır, bu yüzden kat kat giyinmek yerine daha işlevsel giyinmeniz gerekmektedir.

Çok fazla teorik konuşmayı da sevmiyorum açıkçası, bu yüzden lafı fazla uzatıp sıkamak istemem sizleri. Bence hala geç kalmış sayılmazsınız, tabiatı korumak ve yaşatmak için hala zamanımız varken doğayla kalın.

Ahşabın hikayesi burada başlar

HASAN KULU

ORMAN ÜRÜNLERİ

Laminat Parke , Isıl İşlem Ahşap Palet ve Sandık, Kamelyalık Kereste,
F. Joint Lamine Profil ve Panel, İnşaatlık ve Doğramalık Kereste, Fırınlı Masif Çam ve Kayın Parke,
Fırınlı Taban Lambri, Döşeme Tahtası, İthal OSB ve PLYWOOD

0332
444 5856

www.hasankulu.com
info@hasankulu.com

Ağaç İşleri Sanayi Kırımlı Sk.
No:35 PK 42300 Selçuklu/KONYA
Faks: 0332 2493176

HASAN KULU
Orman Ürünleri A.Ş.

746.
VUSLAT
YILDÖNÜMÜ

PEÇEM
FERACE

WWW.PECM.COM.TR
MUSALLABBAGLARI MH. GÜLYURDU SK. 8
SELÇUKLU/KONYA

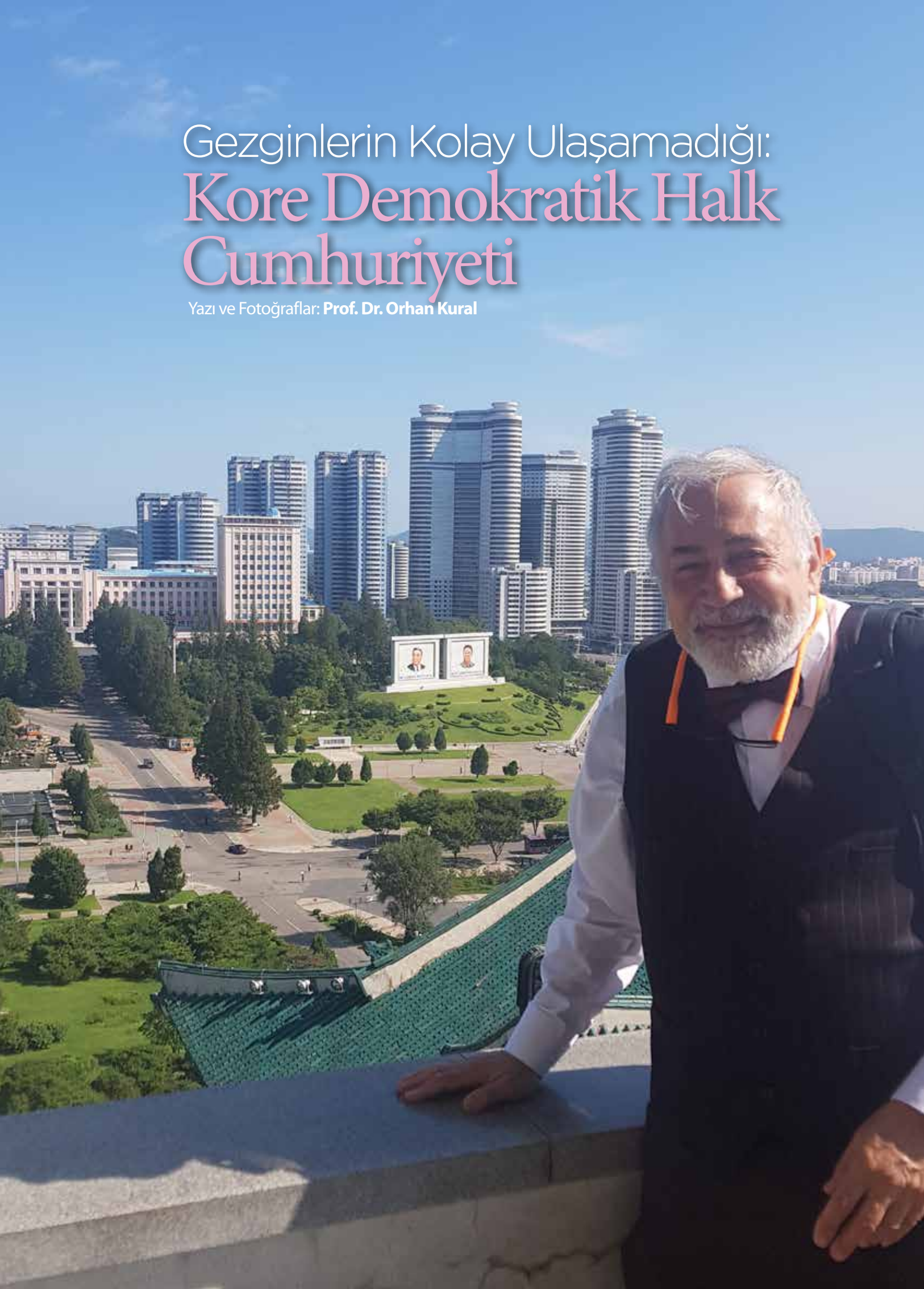

PEÇEM
FERACE

WWW.PECM.COM.TR
MUSALLABBAGLARI MH. GÜLYURDU SK. 8
SELÇUKLU/KONYA

Gezginlerin Kolay Ulaşamadığı: Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti

Yazı ve Fotoğraflar: Prof. Dr. Orhan Kural

Air Koryo'nun Rus yapımı üç bölümlü uçağına ayak basınca tüm dünyada gizemini koruyan kolay kolay ulaşılamayan ve aklımızda hep soru işareti olarak kalan bir coğrafyaya uçmanın heyecanı bizi sarıyor. Hostesleri özel seçmişler, hepsi birbirinden güzel, ikram da var.

Havaalanı doğrusu gayet modern, vizeler ayrı ve şık bir kâğıtta hazırlanmış. Üç form doldurup pasaport polisinden rahatça geçiyoruz. Bavulunuz cihazdan geçerken kitap veya dergi görürlerse açıyorlar. Mühim olan içinde liderlerinin resminin olmaması, bulurlarsa başınız dertte demektir. Cep telefonu ve diğer elektronik aletlerle, nakit paranızı verilen forma yazıyorsunuz. Rehberimiz ve sivil polis olduğuna inandığımız ikinci bir rehber ile otobüse biniyoruz.

Yol boyunca mısır, pirinç ve sebze ekilmiş; her taraf yemyeşil. Hava yağmurlu, hatta fırtına var. Yol boyunca rengârenk ışıldayan şemsiyeleri altında sıra hâlinde yürüyen insanlar görüyoruz.

Pyong Yang'da anıtlar ile binalar devasa boyutlarda ve çok etkileyici. Büyük önder Kim İl Sung'un Japonlara karşı verdiği bağımsızlık mücadelesi anısına dikilen dev zafer tâkının önünde kısa

bir mola veriyoruz. Geniş caddeler, 382 metre yüksekliğindeki televizyon kulesi, bulvarlar, havuzlu parklar, salkım söğütler, yan yana spor sahaları, çağdaş bir lunapark, su parkı ve modern binalar hemen dikkatimizi çekiyor. Kent bol parklarla beslenmiş ve rahat nefes alıyor. İlk bakışta insan "İşte tam yaşanacak yer" diyor Pyong Yang için.

Kenti besleyen Taedong Nehri, ayrı bir güzellik katıyor başkente. Sanki yeterince canlılık yok gibi. Kent ile içinde yaşayanlar tam uyuşmamış gibi. Hele enerji sıkıntısı yüzünden elektrikler kesilince geceleri başkentin üstüne tam bir sessizlik çöküyor. Yeni yapılmış o dev apartmanlar bazen boş gibi görünüyor. Kavşaklardaki beyaz kıyafetli ciddi bayan trafik polisleri, sert hareketlerle boş sokaklara rağmen görevlerini aksatmadan sürdürüyorlar.

Buradaki dükkânlarda sadece dolar ve avro ile alışveriş yapılıyor. Ama en fazla Çin parası Won kullanılıyor. Ne de olsa Çinliler her yerde. Bu coğrafyada yalnız başınıza gezinmek, fotoğraf çekmek, halkla sohbet etmek gibi bir lüksünüz

yok. Bu kuralları çiğnemeye teşebbüs ederseniz, nazıkçe ihtar ediyorlar. Bir defasında iki rehberimiz de tualete gitmişti ve ben 15 dakika ortadan kayboldum. Masaya dönünce nerede olduğumu

sordular. “Hiç” dedim, “Civardaki konutları ziyaret ettim ve ev sahipleriyle sohbet ettim.” Yüzlerindeki dehşet ifadesini görmeliydiniz. Ama ikinci gelişimde bazı kurallar gevşetilmiş. Bir defa bir AVm’de iki saat serbest bırakıyorlar, metroya biniliyor ve parkta dolaşıyor. Ertesi sabah yolculuk Puan Mun Jon’a doğruydı. Burası 38. paralelde bulunan bir köy ve Kore’yi ikiye bölüyor.

Kore Tarihine Bir Bakış

Kore, bütün tarihi boyunca Çinliler, Japonlar ve Moğollarla savaşmış. Çinliler Kore Yarımadası’nı MÖ 108 yılında işgal etmiş. Daha sonraki yıllarda birkaç kez Moğol istilâsı yaşamışlar. XIX. yüzyıl sonlarında Japonlar bu yeşil ülkeye girmişler. Özellikle 1904-1905 Rus-Japon savaşından sonra kuvvetlenen Japon İmparatorluğu, 1910 yılında Kore’yi resmen kendi topraklarına katar. 35 yıl sonra bu işgal 1945 yılında sona erer. Bu süre içinde Japonlar bir milyon Koreli’yi öldürüp bir o kadarını da özellikle madenlerde çalıştırmak üzere kendi ülkelerine götürürler. Bugün Japonya’da nerede ise bir milyon Koreli yaşı-

yormuş.

II. Dünya Savaşı galipleri Kore’yi 38. paralel boyunca ikiye ayırıp bu ülkenin yeni sahipleri olurlar. Kuzeyde Sovyetler Birliği, güneyde ise ABD egemenliği başlar. Sovyet silahları ve Çin askerleri ile desteklenen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin “komünist” korkutucu sözcüğü altında kuvvetlenmesi, kendi sömürge politikası için ürkütücü bulan ABD’nin müdahalesiyle, Türkiye de dâhil olmak üzere 14 ülke asker göndererek 1950 yılında bu güzelim yarımada savaşını tüm şiddetiyle başlatırlar.

Evet, Sınırdayız

İşte şimdi Puan Mun Jon’dayız. Her iki ülke de ikişer kilometrelik tampon bölge oluşturmuş. Dikenli teller arasından ilerleyip bu tampon bölgeden geçiyoruz. Sınırın iki yanında göğe yükselen iki uzun bayrak direği dikkati çekiyor. İki taraf bir yarış içinde, bayrak direklerini sürekli yükseltiyorlar. Sonuçta her ikisi de neredeyse Eyfel’in boyuna ulaşmış.

Güney Kore'nin başkenti Seul'e sadece 45 kilometre uzaklıktayız. Üçü pembe olan 6 adet prefabrik yapı var. Bu barakaların yarısı kuzey, diğer yarısı da güney topraklarında. Zaman zaman bir araya gelen iki ülke heyetleri burada ortak sorunları tartışıyorlarmış. ABD tarafında Amerikan askerleri yerine, kulübenin içinde kuzeye karşı savaşı 14 ülkenin bayrağı bulunuyor; ama aralarında Türk bayrağını göremiyoruz. Meğer Türk hükümeti kendi bayrağını çekmiş. Dünya barışı için güzel bir adım, iyi bir jest...

Şıbbh Dinginliğinin Mutlu Ülkesi:

Acaba DPKR'de hayat nasıl? Yakıt sıkıntısı yüzünden geniş yollarda fazla araç yok, çok sayıda askerî konvoy ve sık sık kontrol noktaları dikkatimizi çekiyor. Tarım arazisinin % 90'ı kooperatiflerce işletiliyormuş. Geri kalan % 10'u ise devlete ait çiftlikler. Ama ülkenin % 84'ünün dağlık olduğunu da hemen ekleyeyim. Kooperatifler kazançlarının % 30'unu devlete veriyor. Devlete ait kooperatiflerde ise çalışanlara belli bir maaş ödeniyor.

Kore Hanedanlığı'nın ilk kurucusu Wang-Gong'un mezarını ziyaret etmek üzere Kaesung Kenti'ne gidiyoruz. Kaesung, Kore Krallığı'nın ilk başkenti ve

şimdiki başkent Pyong Yang'a 160 kilometre mesafede. Ortalama 3 saat sürüyor. Kralın mezarına yeşil çimlerin üzerinde yer alan basamakları tırmanarak çıkıyoruz.

1000 yıllarında Kore yarımadasında üç krallık varmış. Wang Gong bu krallardan birincisini savaşta mağlup etmiş. İkincisi kendiliğinden teslim olmuş ve böylece ilk kez tüm yarımada tek bir Kore bayrağı altında birleşmiş.

Wang Gong'un kral mezarı yakınında bulunan küçük bir müzede, o döneme ait tablolar, porselenler, paralar, ipek kumaş örnekleri, metal kalıpla basılan kitap örnekleri ve değişik tarım ve ev araçları sergileniyor. Kralın mezarının etrafına iri aslan ve muhafız heykelleri dikilmiş. Japon işgalciler bu mezarı dinamitle patlatıp içindekileri Japonya'ya götürmüş.

Gienseng Mucizesi

Kore'ye giderseniz, adım başı "Gienseng" ile karşılaşacaksınız. 'O da ne?' derseniz anlatmaya çalışayım. Sarı renkte kollu, bacaklı sarı bir kök. Tarlaların gölge kısımlarında yetişir ve ancak yedi yılda gelişimini tamamlar.

Her şeye iyi geldiği iddia ediliyor. Yorgunluk, seks gücü, romatizma ve daha neler neler. Özellikle bilgisayarla çalışanlara tavsiye ediliyor. Zaman içinde bu kökler artık Kanada, Japonya, Çin ve Sibiry'a da yetiştirilmeye başlanmış. Ancak, esas ana vatanı elbette Kore. Tozunu, çayını, kremini, şurubunu, pestilini ve hapını satıyorlar. Bir de ünlü Gienseng tavuğu var. İçi pirinç, zencefil, hurma ve tabi bir de Gienseng kökü ile doldurulmuş tavuk tam sekiz saat kaynatılıyor. İşte bu zavallı tavuk için tam 20 dolar ödedik; ama bana sorarsanız hiç değmez. Merak ettik ve tattık. (O zamanlar vejetaryen değildim.)

Büyük Önder Kim İl Sung, Oğlu Kim Jong İl

Evet, bu iki isim Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde âdeta kutsallaşmış. Ülkenin her köşesinde önder Kim İl Sung veya oğlunun ya da her ikisinin fotoğrafı veya heykeliyle karşılaşıyorsunuz. Sadece Kim İl Sung'un ülkenin dört bir köşesinde 60 bin heykeli olduğu söyleniyor. Her Kuzey Koreli'nin göğsünde birer yüce lider Kim İl Sung kırmızı renkli rozeti. Çok istedik, bu rozeti kesinlikle yabancılara veremiyorlar.

Çiçek Şehri Pyong Yang'da Bir Tur

Önce ulu öndere 60. yıl doğum günü hediyesi olarak inşa edilen dev halk eğitim merkezini ve kütüphaneyi (Grand Peoples' Study House) geziyoruz. Onlarca okuma odası, lisan laboratuvarı, milyonlarca kitap ve müzik odaları...

Başkan Kim İl Sung'un 1972 yılında tamamlanan Mansu Tepesi'ndeki 35 metrelik dev bronz heykeli önünde sıra ile eğiliyoruz.

Başkana 70. yıl doğum günü hediyesi olarak inşa edilen 170 metrelik Chuce Anıtı'nın tepesine asansör ile çıkmak mümkün. Bu muhteşem anıtın ucundaki meşale gece de yanıyor. Ön cephesine ise değişik ülkelerdeki Chuce çalışma gruplarının yolladığı mermer yazıtlar konmuş. Daha sonra bizi ve diğer grupları akrobat gösterisi seyretmek üzere "Sirk Binası"na (Peoples' Army Circus) götürüyorlar. Gösteri tam profesyonelce hazırlanmış. Zaten bu sirk dünyanın değişik yörelerinde gösteriler yapmış ve büyük beğeni kazanmış.

Çocuk Sarayı bizi büyüledi. Burada okul sonrası, çocuklara bale, müzik, edebiyat, bilgisayar ve spor eğitimi veriliyor. Her girdiğimiz odada alkışla karşılanıyoruz. Ardından her sınıf bize kısa bir gösteri yapıyor. Daha sonra bizleri büyük tiyatro salonuna aldılar. Bir buçuk saat süren nefis bir gösteri sundular. Sevgili oda arkadaşım, sanatçı ve eczacı Attilâ Atasoy bu merkeze hayran kaldı.

DPKR'de her şey çok farklı, çok değişik geldi bizlere. Herkesin kolayca ulaşamayacağı bir coğrafyayı, bir Türk grubu olarak 1990 yılında ilk kez ziyaret etmiştik. Yıllar sonra tekrar gezgin olarak geldim. Herkesin bu güzel coğrafyayı görebilmesi dileğiyle...

Sultanahmet Camisi'nin önünden Ahirkapi'ya doğru inerken küçük, şirin bir balıkçı restoranı çıkar karşınıza: Ahirkapi Balıkçısı. Yerli turistlerin olduğu kadar yabancı turistlerin de uğrak yeri haline gelmiş.

Masalardan birine oturuyorum. Menü'nün üzerindeki yazı dikkatimi çekiyor: "Atmosferin Sevgiye Dönüştüğü Yer", tıpkı yazdığı gibi bir mekân. Sahibi Uğur

ATMOSFERİN SEVGİYE DÖNÜŞTÜĞÜ YER AHIRKAPI BALIKÇISI

Yazı ve Fotoğraflar: **Benian Çulhaoğlu**

Bircan, müşterilere adeta misafiriymiş gibi davranıyor, bizzat kendisi ilgileniyor. Her şeyin eksiksiz olması için çaba gösteriyor.

Sohbet ediyoruz. 74 yaşındaki Uğur Bey küçük yaştan itibaren tekneyle balığa çıkarmış. 26 yıldır mekânı işletiyormuş. "Tüm malzemeyi taze ve iyi olması için kendim seçiyorum." diyor.

Timeout, TripAdvisor gibi dünyaca tanınmış sitelerden de tam puan almış bir işletme. Başarıları "Mükemmellik Sertifikası" ile taçlandırılmış. Doğal ve günlük

malzemelerle hazırlanmış yemekleriyle, güler yüzlü personeliyle doğrusu hak ediyor.

Restoran, Ahirkapi ve Cankurtaran'ın tarihi yapısına uygun bir yapıya sahip. Az ilerisinde Prof. Dr. Orhan Kural'ın kurucusu olduğu Türkiye Gezginler Kulübü binası yer alıyor.

Gezginler, lezzetli deniz ürünleri yemek isteyenler, yolu düşenler, düşmeyenler! Mutlaka denemelisiniz. Balıklar taze, servis başarılı, fiyatlar makul, daha ne olsun!

AHIRKAPI BALIKÇISI

Cankurtaran mah.
Keresteci Hakkı sok. 38/A
Sultanahmet-İSTANBUL
Tel: 0212 518 49 88

Museo Della Tortura

San Gimignano Orta Çağ İşkence Müzesi

Yazı ve Fotoğraflar: Salih Doğan

2017 yılında İstanbul'dan bir grup müzeci arkadaşım ile Toskana Bölgesi'ndeki Orta Çağ İşkence Müzeleri destinasyonunu görmek ve incelemek üzere Floransa'ya bir seyahat düzenledik. Bu bağlamda dark destinasyonunun önemli lokasyonlarından biri olan San Gimignano İşkence Müzesi'ni de ziyaret ettik. Lakin öncelikle size misafirlerini büyüleyen bu Ortaçağ şehriden bahsetmek istiyorum.

San Gimignano

Kuzey İtalya'nın Toskana Bölgesi'nde, Floransa'nın güney batısında, Floransa ve Siena şehirleri arasındaki bir tepenin üzerine kurulmuş Orta Çağ kale şehri olan San Gimignano yükselen kuleleriyle ünlenmiştir. Çevresindeki vadi-den şehre bakanlar muhteşem Orta Çağ mimarisi ile bezenmiş bu görkemli manzaraya şahit olurlar. Şehrin sokaklarında yürürken kendinizi adeta Orta Çağ'da yaşıyor gibi hissediyorsunuz. Rehberimizin anlattığına göre; tarihteki görkemli günlerinde San Gimignano'da yaşayan Patrici aileleri servet ve güçlerini sembolleştirmek adına şehre 72 adet kule inşa ettirmişler. Hepsisi elbette gü-

nümüze ulaşamamış lakin mevcut kuleler hâlâ dönemin feodal yapısını şehrin misafirlerine göstermeye yetiyor. 13. yüzyıldan kalma surlarla korunmuş bu eski şehir, etrafı Orta Çağ evleriyle kaplı üçgen meydan Piazza della Cisterna'yı merkez almış. Torre Grossa taşı, Duomo di San Gimignano, Ghirlandola'nın Santa Fina Şapeli'ndeki freskleri 12. yüzyıldan kalma büyük kilise vitrayları gerçekten muhteşem.

1990 yılında UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne kabul edilen San Gimignano aynı zamanda Vernaccia di San Gimignano beyaz şarabı ve safranıyla meşhur bir şehir. Orta Çağ Dönemi'ni keşfetmek için gizemlerle dolu bu şehir mutlaka görülmeye değer.

Museo Della Tortura - Orta Çağ İşkence Müzesi

Ziyaretimizin sebebi aslında Tekfur Sarayı gibi Blakhernai Saray Kompleksi'nin

bir parçası olan Doğu Roma Dönemi'nde İstanbul'da kalan tek yer altı zindanı olmasının yanı sıra; yer altı tünelleri, labirente benzeyen sarnıçları ve son derece dar işkence odaları ile nadir bir özelliğe sahip olan "Anemas Zindanı"nın müzeye dönüştürülmesi ve tematik olarak bir işkence müzesi olabilirliğini kapsamında Toskana Bölgesi'ndeki işkence müzelerini görüp incelemektir. (Sonradan bu projeden çeşitli nedenlerle vazgeçildi.)

İnsanın insana zulmü, başkalarının acısından duyulan zevk, başkalarının özgürlüğünü hiçe sayarak keyfi cezalandırmalarla kendi ölçülerine uydurma arzusu, bunlar insanlık tarihinde yer alan kara lekelerdir. Özellikle Orta Çağ Avrupası bu anlamda hatırı sayılır bir yere sahiptir. San Gimignano'daki bu işkence müzesi zulmün ve işkencenin dönemsel obje ve görsellerle sergilendiği en önemli hafıza mekânlarından biridir.

İlginç tarihi bir mekân, içeri girerken adeta ürperiyorsunuz çünkü burada sergilenen aletler, canlandırmalar gerçekten

insanlık tarihinin en karanlık ve utanç verici kareleri... Müze, sergi koleksiyonu bakımından dünya çapında bir üne sahip, Portekiz, İspanya, Amerika, Meksika, Arjantin, Çekya'daki işkence müzelerinde bulunmayan "Acı ve ölüme neden olmak için üretilmiş 100 alet ve düzenek" mevcut. XVI, XVII. ve XVIII. yüzyıla tarihlenen olağanüstü nadir eserler, eski ve kaybolan alet ile düzeneklerin yeni replikaları yeniden yapılarak sergilenmektedir.

Giyotin, demir kazık, sıkıştırma rafı, sorgu koltuğu, testereler ve bekâret kemeri gibi yaygın olarak kullanılmış işkence aletlerinin türlü çeşitlerini görmek mümkün bu müzede. Ancak, serginin başka bir özelliği, ilk kez daha az bilinen fakat çok rafine işkence araçlarının ortaya çıkartılıp sergileniyor olmasıdır. Heretic'in çatalından gürültü uygulayan alete, Gatta da Scorticamento'dan İspanyol Örümceklerine kadar insanın, hayal gücü ve sofistike zekası ile en acımasız şekilde işkencelerin yeni yollarını bulmada nasıl sınırsız olduğunu insanlık tarihine kanıtlayan araçlar

mevcut...

Müze, insanoğlunun yüzyıllar boyunca nasıl işkenceler ettiğini göstererek şiddete karşı savaşmayı hedefliyor. Ser-

giler, yalnızca tarihten karanlık pasajlar göstermekle kalmıyor, aynı zamanda işkencenin halen farklı şekillerde dünyada mevcut olduğunu da gösteriyor. Bize bugün dünyadaki rahat, ayrıcalıklı konumlarımızdan şikâyetçi olmamamızı hatırlatıyor. Bununla birlikte, müze sadece korkunç ve tüyler ürperten turistik bir yer değil, aynı zamanda ziyaretçilerini çağdaş insan hakları ihlalleri hakkında bilgilendiren bir eğitim alanı.

Müzede düzenlenen cihazlar arasında daha çok "Demir Tabut" olarak bilinen Nürnberg Maiden var. İçi metal çivilerle kaplı, sallanan kapılı, tabut benzeri büyük bir kutu. İçine konulan kişinin kutunun kapatılması ile çivilerin batmasına maruz kalarak dehşet içinde büyük bir acıyla ölmesini sağlanıyormuş. İşkence mekânı kale duvarları çok kalın ve sağlam olduğundan, kapı kapatıldığında çığlıklar duyulmaz. Mağdurlar saatlerce, hatta günlerce defalarca bıçaklanacak şekilde içeride bırakılmış. Yine çok önemli işkence aletlerinin başında keskin ve sıcak tutulan binden fazla sivri çivinin bulunduğu işkence koltuğu da mevcut...

Sergilenen başkaca objeler işkencecinin kullandığı maskeler ve işkence edilenin başına geçirilen kendi başına kaldıramayacağı ağır fiziksel işkence aletlerini görüyoruz. Oldukça gerçekçi modeller ve çeşitli araçların fotoğrafları vardı. Kulağa kurşun dökmek için kullanılan teknikler ve ağızda sıcak balmumu dökülen boğaz ve daha önce duymadığımız birçok dehşet aleti...

Aletleri inceleyen ziyaretçilerde uyanan korku, onları işkenceye karşı müttefik yapmakta ve bu sergiyle yüzyıllık acılara büyük bir tanıklık yaparak hâlâ yaşayan bir mesele haline getirmekte. İnsan doğası gereği en kötü yanını çıplak bırakır; her insan içinde potansiyel bir kasap saklar. Sergi gerçekçi bir yaklaşımla sunulduğu anda konuyla ilgili farkındalığı artırarak inançlara saygı duymaya ve anlamaya yardımcı olur.

Müze arkadaşlarımla yaşadığımız duygu yoğunlukları aşağı yukarı aynıydı; bazılarımız bir an çok kötü

hissedip mekânı terk etme hissine kapılsak da, bilgilendirici olması ve insanların yüzyıllardır yaptığı iğrenç işkenceler hakkında derinlemesine bir bakış sunuyor olması açısından önemli bir deneyimdi. Bayağı rahatsız hissettim kendimi ancak insanlığın en karanlık dönemlerine tanık olmaktan dolayı da pişman değilim. Açıklayamadığım şey elbette insanların böylesine yaratıcı cezalandırma yöntemlerini nasıl tasarladıklarıydı. Bu arada çok önemli bir noktayı hatırlatmadan geçmek istemiyorum bu mekân çocuklara asla uygun bir müze değil küçük yaşta, insanoğlunun hangi gerekçe ile olursa olsun bıraktığı bu korkunç miras onların zihninde travmalara yol açacaktır. Lakin biz yetişkinler bu insanlık dışı muamelelerin, ahlaksızlığın farkında olmak ve bu işkence araçlarından bazılarının bugün bile kullanılmakta olduğunu bilmek ve onlara karşı insan onurunu korumak mücadelesinde var olmamız açısından önemli olduğunu

düşünüyorum.

Müze ziyaretimiz esnasında gördüğümüz onca dehşetli görsel ve işkence malumatından sonra en zor olanı Orta Çağın görkemli şehri San Gimignano'nun sokaklarında bir süre gezip dinlenmek için güzel bir kafeye oturarak bir şeyler yiyip içmek olsa gerek... 10 €'luk biletle aynı zamanda Ölüm Cezası Müzesi'ne de girebileceğiniz bu müze her gün 10.00-19.00 saatleri arasında gezilebilmektedir.

Bu mekânlar hem işkenceye karşı pozitif bir farkındalık oluşturulmasına katkı sağlar hem de sahip olduklarımızın kıymetini idrak etmeye vesile olur. Avrupa insanlık tarihinin en karanlık dönemlerini yansıtan Museo Della Tortura Müzesi'ni yüreğiniz elverdiği ölçüde gezebilir, bize insanlık dersi vermeye kalkan Batı Medeniyetinin evirildiği aşamaları bizzat görebilirsiniz. Umuyorum ki insanlık tarihinde bir daha bu

kadar sistemli veya sistemsiz işkenceler yaşanmaz.

Her gün bir yerdən göçmek ne iyi.
Her gün bir yere konmaq ne güzel.
Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş.
Dünle beraber gitti, cancağızım,
ne kadar söz varsa düne aittir.
Şimdi yeni şeylər söylemək lazımdır.

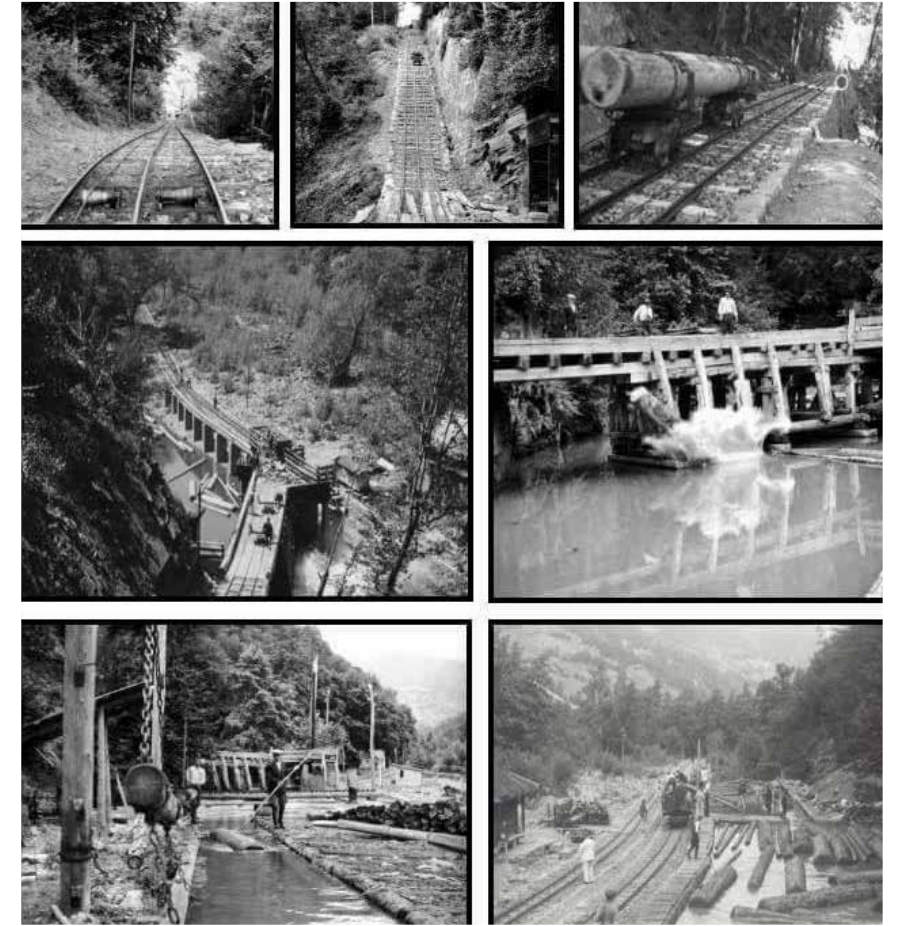
Hız. Mevlâna Celâleddin-i Rûmî

Hız. Mevlâna'nın 746. Vuslat Yıldönümü

köşe bucak
Dünya

Öncelikle bir gece Yedi Göller Milli Parkı'nda çadırda konaklamaya karar veriyorum. Çok uzun yıllar bunu hayal etmiştim. Ancak bir türlü kısmet olmamıştı. Akçakoca'dan milli parka gitmek için farklı bir yol seçtim. Alaplı üzerinden önce Düzce'nin Yığılca ilçesine gidip oradan Yedigöller Milli Parkı'na gitmeyi planladım.

Zamanın Yavaş Aktığı Bir Coğrafya; Batı Karadeniz...

Yaklaşık 20 yıldır mevsimlik tarım işçileri ve onların çocuklarıyla ilgili sorunları ele alıp çeşitli araştırmalara katılarak araştırma sonuçlarının yaygın olarak duyurulması, çalışma ve yaşam ortamlarının insana yakışır hale getirilmesi konusunda Kalkınma Atölyesi Kooperatifi ekibiyle birlikte uğraş veriyoruz. Ağustos ayının başında, Zonguldak iline bağlı Alaplı ilçesi ile Sakarya iline bağlı Karasu ilçesine fındık toplamaya başka illerden gelen mevsimlik gezici tarım işçilerine farkındalık ve duyarlılık oluşturmak amacıyla eğitimler verdik. Eğitimin ikinci bölümü de Kurban Bayramı'ndan sonra Ordu ilinde devam edecekti. Dolayısıyla Akçakoca'dan Ordu'ya kendi arabamla gitmeye karar verdim. Bayram süresini de fırsat bilerek hem dinlenme hem de kaçınıcı kez yaptığımı hatırlama-

dığım Batı Karadeniz kıyısından Ordu iline uzun bir yolculuk planladım.

Öncelikle bir gece Yedi Göller Milli Parkı'nda çadırda konaklamaya karar veriyorum. Çok uzun yıllar bunu hayal etmiştim. Ancak bir türlü kısmet olmamıştı. Akçakoca'dan milli parka gitmek için farklı bir yol seçtim. Alaplı üzerinden önce Düzce'nin Yığılca ilçesine gidip oradan Yedigöller Milli Parkı'na gitmeyi planladım. Ancak rotamı gösteren cep telefonum, haritam Yığılca'dan ormanların içinden milli parka herhangi bir yolun olmadığını gösteriyor. Yığılca ilçesini de çok merak ediyorum. Çünkü bir orman mühendisi olarak bu ilçenin yoksul bir ilçe olduğunu, arazisinin eğimli, çoğunlukla kayalık ve ormanlarla kaplı olduğunu biliyorum. Bir de bu ilçenin

sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeyi de oldukça düşük. Hemen hemen tüm Türkiye ilçeleri arasında sonlarda yer alıyor. Yaklaşık 16 bin kişinin yaşadığı bu ilçede nüfusun çoğu hâlâ köylerde. Sürekli göç veren bir ilçe konumunda olan Yığılca'nın kalkınması için 1970'li yıllarda eski Orman Köyleri Kalkındırma Genel Müdürlüğü tarafından çeşitli kalkınma projeleri uygulandığını da biliyorum. Bir de genellikle yolculuklarımı çok az kişinin gittiği yollardan yapmayı tercih ediyorum. Bunun zaman zaman riskler taşıdığının farkındayım. Yolların bozuk olması, araçta herhangi bir arıza durumunda tamirciye ulaşımın zor olması gibi... Olsun, ben yine de kimsenin pek gitmediği Akçakoca-Alaplı-Yığılca-Yedi Göller Milli Parkı yolunu tercih ediyorum. Alaplı'dan 33 kilometrelik zorlu

bir yolla bir saatte önce Yığılca'ya varıyorum. Yolda o kadar çok kamyonla rast geliyorum ki, bir türlü nedenini anlamıyorum. Daracık ilçe yolunda zaman zaman karşımdan gelen kamyonlardan dolayı zor durumda kalıyorum. İlçeye vardıktan sonra akşam yemeği ve sabah kahvaltısı için maketten ve fırından ihtiyaçlarımı alıyorum. Sonra kimsenin pek tercih etmediği 44 kilometrelik ve çoğu orman köyleri içinden geçen milli parka doğru yola çıkıyorum. Bir süre sonra ortalıkta benden başka kimsenin olmadığını ve ormanın içinde yol aldığımı görüyorum. Neden kimsenin bu yolu tercih etmediğini anlıyorum. Yol o kadar bozuk ki, gidilecek gibi olmadığını ve acilen yolun onarılması gerektiğini düşünüyorum.

Yığılca'dan sonra tabelaları izleyerek yol alıyorum. Harika ormanlarla karşılaşıyorum. Acaba burada kaç ayı, geyik ve diğer yaban hayvanları yaşar diye düşünüyorum. Çünkü o kadar kesintisiz ki ormanlar, ayıların ve diğer memelilerin yaşamaları için oldukça büyük. Bir de

onların besleneceği farklı ağaç türleri mevcut.

Yedi Göller Milli Parkı adı üzerinde içinde yedi gölü olan bir milli park. Koruma altında bir yer. 16 bin dekar büyüklüğünde... 1965 yılında milli park statüsü

ne kavuşmuş. Bitki örtüsü o kadar zengin ki, ormanın hâkim ağacı kayın. Kayın ağacına bayılıyorum. İhtişamlı gövdesi, harika yaprakları ve gökyüzünü kesen tepesiyle en sevdiğim orman ağaçlarından biri. Kayın ormanlarında bir dolaşın, ruhunuza çok iyi gelecek.

Kayın ağacının Türk mitolojisinde ki yeri ayrıdır. Türklerin ortaya çıkışında köken mitlerinden biri olarak kayın ağacı gösterilmektedir. Bu nedenle kayın ağacı Türkler tarafından kutsal kabul edilir. Kayın sözcüğü Türk dillerinde yaygındır ve aynı şekilde kayının kadın anlamına gelmesi onu doğurganlığın simgesi konumuna getirmektedir. Milli Parkta kayın ağacının yanında gürgen, kızılâğaç, karaçam, sarıçam, köknar, karaağaç, ıhlamur, meşe ve maalesef tahta kaşık üretmekten dolayı sayıları hızla azalan porsuk ağacı da bulunmaktadır. Otsu ve çalı türünde ise onlarca tür mevcuttur. Ayrıca geyik, karaca, ayı, domuz, kurt, tilki ve sincap gibi hayvan türleri yaşamaktadır.

Zorlu bir yolculuktan sonra milli parka varıyorum. Kısa bir mesafe olmasına kar-

şın Akçakoca'dan itibaren 99 kilometre yol almışım. Biraz dinlendikten ve çevreyi gezdikten sonra Derin Göl'de çadırımı kurmaya karar veriyorum. Henüz ortalık çok kalabalık değil. Bayram nedeniyle tercih edilmediğini düşünüyorum. Çevrede yaklaşık 10 çadır var. Ben de bir kayın ağacının altına, düz bir yere küçük çadırımı kuruyorum. İçine yerleşmem yarım saat sürmüyor. Dinlemeye hazırım. Dinlendikten sonra yeniden çevre yürüyüşüne çıkıyorum. Kayın ormanında yürümek bana iyi geliyor. On günlük yoğun eğitimin ardından ormanda olmak, sesten, kentten uzak olmak çok rahatlatıcı. Bol bol fotoğraf çekiyorum, gölü besleyen buz gibi suya ayaklarımı sokuyorum. Su o kadar soğuk ki, uzun süre kalamıyorum. Gece soğuk geçecek. Akçakoca'da 30 derece olan hava sıcaklığı, milli parkta 20 dereceye düşüyor.

Hızlıca basit bir akşam yemeği hazırlıyorum ve gece aydınlatmam olmadığı için erkenden çadırıma giriyorum. Gece yarısı çadırın dışından sesler geliyor. Uyanıyorum... Çadır kurmaya, hem de benim çadırın dibine, birileri gelmiş.

Hayatlarında sanırım ilk kez çadır kuracaklar. Acaba çadır kurarken rahatsızlık verir miyiz diye düşündükleri yok. Gece uykum bölünüyor ve hiç ses etmiyorum. Doğanın, ormanın, serinlemiş havanın ve bol oksijenin yerine getirdiği keyfimi bozmak istemiyorum. Bir süre sonra sesler kesiliyor. Gece hafif üşüyorum. Uyku tulumunun üzerine battaniyemi alarak biraz ısınıyorum.

Sabah yine komşu çadırlardan gelen sesle uyanıyorum. Sıcak su alıp kahvemi içiyorum. Toparlanıp yola çıkma zamanı. Milli parktan çıkıp Ordu-Ünye'ye Batı Karadeniz kıyısından gideceğim. Bayılıyorum bu kıyıya. Ormanla denizin birleştiği, hâlâ dokunulmamış ender kıyılardan. Umarım kimse dokunmaz.

Milli parktan Bolu'nun yemekleriyle ünlü Mengen ilçesi yönünde yol alıyorum. Yollar yine tamire muhtaç. Uzun süre toprak yoldan gidiyorum. Olsun... Bir yanda gürül gürül akan dere ve onun çevresinde ormanlar... Uzun süre bu şekilde yol alıyorum. Akçabey köyünün yakınlarında kuzeye doğru, Bolu Çayı'nın yanından Zonguldak iline bağlı

ve bastonuyla ünlü Devrek yoluna doğru yöneliyorum. Kahvaltı yapmadığım için Yeşilada köyünün girişinde bir kahvehanede mola veriyorum. Bu tür kahvehanelerde mutlaka simit vardır. Simit ve çay söylüyorum. Kahvaltı yaparken başlıyorum köylülerle sohbet etmeye. Yılların getirdiği deneyimle, profesyonel hayatımın hemen hemen tamamı kırsal alanda araştırmalarla geçti, arka arkaya sorularımı sıralıyorum. Burada ne yetişir? Köyün temel geçim kaynakları nelerdir? Bolu Çayı'nda balık avlıyor musunuz? Köyde madenden emekli çok mu? Uzun bir sohbet ortamında onların sorularıyla devam ediyor. Nereliyim? Nereye gidiyorum? Ne iş yapıyorum?

Biraz dinlendikten sonra yola çıkıyorum. Hedefim öncelikle Devrek'e gitmek. Yol sakın, çayın kenarı harika. Her tarafım ağaçlarla kaplı. Bu tür yollarda araç kullanmayı çok seviyorum. Yol alırken karşıma Çıplaklar diye bir köy tabelası çıkıyor. Yol alma ritminden dolayı köyde durmuyorum. Ama köyün ismini merak ediyorum. Bu köyün adını neden Çıplaklar koymuşlar diye. Çok alışıldık bir isim değil. Hemen kısa bir internet araması yapıyorum ve bu merakım gidiyor. Burası aslında Devrek ilçesinin Yağmurca köyüne bağlı bir mahalleymiş. Köyün isminin verilisinin iki ayrı hikâyesi varmış. Bunlardan biri köyün sokaklarında çıplak dolaşan bir kişiye atfen köyün isminin verildiği, diğeri ise, köyde çıplak soy isimli birçok ailenin bulunması. Köylüler bu isimden dolayı herhangi bir rahatsızlık duymuyorlarmış.

Devrek ilçesine varıyorum. Türkiye'de ilçelerin girişine genellikle o ilçenin ünlü ürünü veya meyvesinin büyük ölçekli heykelleri dikilmektedir. Kırşehir-Kaman ilçesine cevizi, Denizli Kale ilçesine biber, Aydın iline incir, Malatya'ya kayısı, Manisa-Alaşehir ilçesine üzüm gibi Devrek ilçesine de devasa baston heykelleri dikilmiş. İlçeye girer girmez hemen anlıyorsunuz burada bastonun meşhur olduğunu. Baston üretiminde yüzyıldan fazla geçmişi olması sebebiyle baston denilince akla hep Devrek gelir. Devrek'te hiç durmadan Çaycuma ilçesi üzerinden Bartın iline varıyorum. Kurban Bayramı nedeniyle burada yollar yoğunlaşıyor. Dikkatli gitmek ve trafik

kurallarına sıkı sıkıya uymak gerekiyor.

Bartın, tarihin her döneminde Batı Karadeniz'in önemli bir yerleşim birimi olmuştur. Üç bin yıllık geçmişe sahip bu kentte çok şiddetli yağmurlar sebebiyle kenti sular altında bırakan Bartın Çayı ile anılır. Bir de denizden iç kesimlere doğru gemiyle gidilen ülkemizdeki tek çaya sahiptir. Bartın denilince benim aklıma ilk olarak 1924 yılında yayın hayatına başlamış ve 95 yıldır aralıksız yayınlanan Bartın gazetesi gelir. Tarihiyle, kıyılarıyla, günümüzün turistik kentlerindendir.

Bartın'ı geçince özellikle Ankaralıların hafta sonu gezmek için rağbet gösterdiği Amasra'ya yukarıdan bakarak Çakraz'a doğru yol alıyorum. Çakraz plajları, koylarıyla meşhur bir yer. Tekne turlarıyla buraları gezmek mümkün. Turistik yerleşim bölgesi haline gelen yörede çok sayıda pansiyon ve küçük oteller var. Çakraz'da yol üstü bir yerde öğle yemeğimi yiyorum. Batı Karadeniz yolu hem dar hem de çok virajlı. Bazen saatteki hızım 25-30 kilometreye kadar düşüyor. Olsun, sol tarafım deniz, sağ tarafım orman.

Önümde Kurucaşile var. Kurucaşile denilince akla ilk gelen geleneksel ahşap tekne yapımı ve ustaları oluyor. Bu el sanatı yüzlerce yıllık bir geçmişe sahip ve hâlâ devam ediyor. Yolun kıyısında birçok ahşap tekne imalat atölyeleri görmek mümkün. Zaten Türkiye'de meslek lisesi bünyesinde ilk Ahşap Yat Tekne Bölümü bu ilçede açılmış.

Kurucaşile'den Cide'ye doğru yol alıyorum. Cide bilindiği gibi 'Hababam Sınıfı'nın yazarı Rifat Ilgaz'ın memleketi. Yol alırken birçok yerde Küre Dağları Milli Parkı giriş tabelası görüyorum. Küre Dağları Milli Parkı Türkiye'nin en büyük milli parkı konumunda. Yarısı Bartın, yarısı ise Kastamonu ili sınırları içinde yer alıyor. Milli Parkın büyüklüğü 34 bin hektar (340 bin dekar) olup 134 bin hektarlık (1 milyon 340 bin dekar) tampon bölgesi bulunmaktadır. Çevresinde 8 ilçe, 123 köy yer alır. Türkiye'de korunması gereken dokuz sıcak noktadan (hot point) biridir. Bu park Avrupa'nın seçkin milli parklar ağının bir üyesidir. İçinde bulunan kanyonlarıyla, bitki ve hayvan çeşitleriyle, dereleri, kırsal yerleşimleri, tarihi yerleriyle doğa ve kültürel koruma bakımından önemi çok yüksektir. Zamanım olsa günlerce bu parkı gezmek isterim. Bir gün mutlaka bu parkı gezmek için uzun zaman ayırıp doya doya gezeceğim.

Cide yolu üzerinde meşhur Gideros Koyu bulunur. Adeta doğal bir liman gibi. Binlerce yıl önce buraya gelmiş insanlar bu koyun çevresine yerleşmişler.

Koy, onları adeta bağrılarına basmış. Aslında o koya inmek, çevresinde gezmek ve içinde yüzmek istiyorum. Ama yolum uzun...

Cide'de biraz dinlendikten sonra inişli çıkışlı ve virajlı yollardan gidiyorum. Bir süre sonra arabanın altından bir ses geliyor. Sanırım egzoz borusu bir yerden kopmuş. En yakın ilçeye gidip tamirciye

yaptırmalıyım. Doğanyurt ilçesinin girişinde jandarma rutin güvenlik kontrolünü yapıyor. Jandarmaya bir tamirci soruyorum. Doğanyurt ilçesi o kadar küçük ki, tamirci bulmanın mümkün olmadığını ifade ediyorlar. Köyleriyle birlikte 6 bin kişinin yaşadığı bu ilçe kestane balıyla meşhurdur. Sese katlanarak İnebolu'ya kadar gidiyorum.

İnebolu'ya ilk geldiğim yılı anımsamaya çalışıyorum. Beni en çok köy pazarı ve ahşap konakları etkilemişti. Hemen bir egzoz ustası bularak hızlıca tamir ettiriyorum. Onunla bayramlaşıp yola çıkıyorum. İnebolu'dan sonra denizi daha sık görür oluyorum. Yolum Abana'ya doğru. Sahilleriyle meşhur Karadeniz kıyı ilçesi. İlçenin içinde o kadar uzun bir sahili var ki... İnebolu'ya gelirken yine gözüme bir köy tabelası takılıyor: Erkekarpa. Yolculuklarda bu tabelalara önem veriyorum. Köy isimlerinin anlamını, nereden geldiklerini düşünüyorum. Ancak bu ismin nereden geldiği hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamıyorum.

Abana'dan sahil yolundan yine Kastamonu'ya bağlı Çatalzeytin ilçesine doğru yol alıyorum. Yavaş yavaş Sinop il

sınırlarına yaklaşıyorum. Zaman zaman durup dinleniyor, fotoğraf çekiyorum. Yol kenarlarında durup çay içiyorum. Bir de yabancı plakalı araçların çokluğu dikkatimi çekiyor. Özellikle Alman plakalı araçlar yoğunlukta. Yıllar önce bu yörelerden Almanya başta olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesine çalışmak amacıyla göç edildiğini biliyorum. Bu durum aynı zamanda yörenin de yoksulluğunun bir göstergesi. Batı Karadeniz orman köylerinin çok olduğu ve gelir kaynaklarının sınırlı olduğu bir bölge. Hem yurt içine hem de yurt dışına çok göç vermiş ve hâlâ da göç veriyor.

Türkelî'nin içinden hızlıca geçerek kestanesiyle meşhur Erfelek üzerinden ilerliyorum. Hava da yavaş yavaş kararmaya başlıyor. Aslında Ayancık'a uğrayarak biraz daha uzun bir yoldan gitmek istiyorum. Ancak zamanım yok. Ayancık deyince aklıma bundan yaklaşık 75 yıl önce yöre ormanlarını işleten yabancı sermayeli Zingal AŞ geliyor. Yörede Zindan ve Çangal ormanlarının işletmesini yapan ve ismini bu iki orman alanından alan Zingal AŞ, ormanları o kadar kötü işletmiş ki sözleşmesi hükümet tara-

fından fesih edilmek zorunda kalınmış. Bundan 75 yıl önce ormandan kestikleri ağaçları Ayancık limanına transfer etmek için orman içlerine kadar dekovil hattı döşemişler. Ayrıca havai hat ile de büyük tomrukları denize kadar indirme olanağı bulmuşlar. Zamanın en ileri teknolojilerini kullanmışlar.

Erfelek'e vardığımda hava kararmıştı. Artık Ünye'ye durmadan gitme zamanı. Fındık toplama zamanı da başladı. Birkaç gün fındık toplayıp Kurban Bayramı'nı orada geçireceğim. Daha sonra da Ordu'ya geçip mevsimlik gezici tarım işçilerine yönelik düzenlenen eğitimlere katılacağım.

Zamanın yavaş aktığı bu coğrafyaya mutlaka gelin. Eşsiz ve sessiz koyları, milli parkları, dereleri, dağları, köyleri, ormanları, kanyonları ve en önemlisi sizi her zaman bağrına basacak insanlarıyla buluşun. Onlarla sohbet edin, dertlerini dinleyin. Ağaçların gölgesinde oturun, ormanların sessizliğini hissedin. Kamp kurun, çadırda geceleyin. Henüz bozulmamış Karadeniz'in bu güzelliğini doyasıya yaşayın.

Sanatsal fotoğraf çekimleriniz için

www.mecirli.com

@mecirli.photography

GEVALE KALESİ

Yazı: **Levent Ak** Fotoğraflar: **Yasin Sakallı, Hüseyin Akgül**

"Burada çeşitli savaşlar gerçekleşmiş özellikle Karamanoğlu ile Osmanlı mücadelesinde Osmanlıların Karamanoğlu'na son darbeyi vurduğu Gevale Kalesi çok tahrip edilmiş. Daha sonraki dönemlerde ise tabiat şartları ve insan eliyle yapılan ciddi tahribatlar neticesinde burada maalesef kültür varlıkları zarar görmüş."

Selçuklu'nun yanı sıra birçok tarihi döneme şahitlik eden Gevale Kalesi arkeolojik kazı çalışmaları 2012 yılından beri NEÜ Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı ve kazı ekibi Başkanı Prof. Dr. Ahmet Çaycı'nın öncülüğünde bin 700 metre rakımlı tepede devam ediyor.

Tarihi Gevale Kalesi'ndeki kazı çalışmaları yaz döneminde verilen kısa bir aranın ardından yeniden başladı. Konya'nın batısında yer alan ve Selçuklu'nun yanı sıra birçok tarihi dönemin önemli kalelerinden biri olan Gevale Kalesi, yapılan çalışmaların tamamlanmasıyla Konya turizmine canlılık sağlayacak. NEÜ Güzel

Sanatlar Fakültesi Dekanı ve kazı ekibi Başkanı Prof. Dr. Ahmet Çaycı'nın öncülüğünde titizlikle gerçekleştirilen çalışmalar neticesinde Roma Dönemi'nden başlayarak Bizans, Selçuklu ve Karaman Beyliği'ne ait çok sayıda mimari kalıntı ve küçük objelerden oluşan buluntular da gün yüzüne çıkartılmış oldu.

“Selçuklu Dönemi'nin Savunma Amaçlı En İyi Kalelerinden”

Arkeolojik kazı çalışmalarıyla ilgili detaylı bilgiler veren Prof. Dr. Ahmet Çaycı, Gevale Kalesi'nin Selçuklu Dönemi'nin savunma ve stratejik amaçlı en iyi kalelerden biri olduğunu belirtti. Arkeolo-

jik kazı çalışmalarının 2012 yılından bu yana Selçuklu Belediyesi, Konya Müzeler Müdürlüğü ve Necmettin Erbakan Üniversitesi işbirliğinde sürdüğünü ifade eden Prof. Dr. Ahmet Çaycı, “Gevale Kalesi'ndeki çalışmalar yüzey araştırması ile başladıktan sonra kazı çalışmalarına geçildi. Ortaya çıkan mekânların

tamamı el emeği göz nuru çabaların sonucudur. Ortaçağ ve Selçuklu başta olmak üzere Karamanoğlu Dönemi, daha geriye gidildiğinde Bizans ve Roma Dönemi'ne kadar giden mimari buluntular ve küçük objeler Gevale Kalesi'nde yapılan çalışmalar sonucunda elde edildi. Elde edilen bütün buluntular ve

objeler ise Konya Müzeler Müdürlüğüne teslim edildi.” ifadelerine yer verdi.

2019 yılı itibariyle yapılan çalışmalara da değinen Prof. Dr.

ve kazı ekibinden oluşan teknik grupla çalışmalarımız sürüyor. Burası savunma amaçlı olarak kullanılan Selçuklu Dönemi’nin en iyi kalelerinden birisidir. Buna birde Selçuklu ilçe sınırları için-

Ahmet Çaycı, yine ismi geçen üç kurumun koordinasyonunda müşterek faaliyetlerin devam ettiğini belirterek “2019 yılı ağustos ayının başından itibaren arkeolojik kazı çalışmalarımıza başladık. Çalışmalarımız başarılı bir şekilde bütün hızıyla devam etmektedir. Şu an 16 işçi, öğrencilerimiz

de yer alan Sille, Ak Manastır ve Gevale Kalesi’nden oluşan üçlü tarihi mekânları dâhil ettiğimizde Konyalıların uzun vadede hizmetine sunulacak olması bizim açımızdan ayrı bir önem taşımaktadır.” diyerek bu çalışmaların özverili bir şekilde devam edeceğini sözlerine ekledi.

“Gevale Kalesi Üzerinde Çok Çetin Savaşlar Gerçekleşmiştir”

Necmettin Erbakan Üniversitesi Türk İslam Sanatları ve Arkeoloji Anabilim Dalı Öğretim Üyesi Dr. Zekeriya Şimşir’de Gevale Kalesi’nde kazı çalışmaları sırasında bulunan mimari buluntulara değinerek; “Burada çok sayıda mimari buluntular içinde küçük objeler çıkartıldı. Özellikle Karamanoğlu Dönemi’ne ait alçı süslemeler en başlıca buluntulardır. Bunun yanı sıra çini buluntular da var. Sırlı ve sırsız seramikler, madeni eserler içinde ok uçları çeşitli savaş malzemeleri, çive ve benzeri malzemeler, cam bilezikler, az sayıda da olsa tesera dediğimiz geniş mozaik alanlara ait küçük buluntuları burada zikredebiliriz. Burada çeşitli savaşlar gerçekleşmiş özellikle Karamanoğlu ile Osmanlı mücadelesinde Osmanlıların Karamanoğlu’na son darbeyi vurduğu Gevale Kalesi çok tahrip edilmiş. Daha sonraki dönemlerde ise tabiat şartları ve insan eliyle yapılan ciddi tahribatlar neticesinde burada maalesef kültür varlıkları zarar görmüş.” dedi.

Gevale Kalesi arkeolojik kazı çalışmalarına destek veren kurumlardan olan Selçuklu Belediyesi Başkanı Ahmet Pekyattırmacı ise, Konya turizmi açısından

önemli tarihi varlıkların gün yüzüne çıkarılacağını ifade ederek Haçlı ve Bizans akınlarına karşı Selçuklu sultanları tarafından aktif olarak kullanılan Gevale Kalesi’nin bulunduğu 1700 rakımlı zirvede çalışmaların titizlikle yürütüldüğünü, Selçuklu sultanlarının Gevale Kalesi’nde ikamet ettiklerini belgeleyen önemli kanıtların bulunduğunu ve kazı çalışmalarının 2012 yılından itibaren titizlikle devam ettiğini belirterek tarihe ışık tutacak böylesine önemli çalışmalara destek olmaktan dolayı mutlu olduklarını ifade etti.

Tarih Yeniden Gün Yüzüne Çıkıyor

Tarihe ışık tutacak birçok tarihi eserin çıkarıldığı kazı çalışmalarında Bizans, Selçuklu ve Karamanoğlu Dönemi’ne ait yaşamsal veriler ve önemli kanıtlar mevcut, bu da Selçuklu sultanlarının Gevale Kalesi’nde ikamet ettiklerini belgeler nitelikte. Ortaçağın en önemli buluntuları arasında yer alan cam bileziklerin çok sayıda çıkarılması da kalenin önemli bir sığınma mekânı olduğunu bize gösteriyor.

Gevale Kalesi arkeolojik kazı çalışmaları 2013 ve 2014 yıllarında tapınak bölgesi, çeşitli kaya oyma mekânlar ve sarnıçların ortaya çıkarılması ile devam etmiş. 2015’ten beride Büyük ve Küçük Gevale olmak üzere ikiz tepelerden oluşan Gevale’de ki çalışmalar 1700 metre yüksekliğindeki Küçük Gevale’de 30 kişilik kazı ekibiyle sürdürülmekte. Kazı ve restorasyon çalışmalarının tamamlanmasının ardından yapılacak çevre düzenlemesi ile Roma, Bizans, Selçuklu, Karamanoğlu ve Osmanlı dönemlerinde de kısmen kullanılmış olan kültür ve tarih açısından son derece önemli bir alan Konya turizmine kazandırılmış olacak.

Tevhid Seda

SSR

yasir

MSR

“ Türkiye’nin En Kapsamlı Hac Malzemeleri ve Hediye Eşya Merkezi ”

Adres : Musalla Bağları Mah. Kazım Ayvaz Sk. No:91 (Toptan Manifaturacılar Sitesi)
Selçuklu / Konya

Tel : 0332 350 70 88 - 89
E-Mail : info@tevhidveda.com.tr

* Kataloğumuzu incelemek için QR kodu okutun.*

PORTFOLYO

Esat Özdemir: 1989 Konya Karatay da doğdum. İlkokulu bitirdikten sonra meslek hayatıma başladım. Reklam tabela işi ile uğraşmaktayım. Fotoğraf, mesleki hayatımda hep vardı ama hiç çekim yapmamıştım. Fotoğraf'a 2015

yılı ekim ayında Mehmet Can hocamın vermiş olduğu temel fotoğraf atölyesi ile başlamış oldum. Daha sonra 2016 yılı yaz dönemi komek kursunda eğitim aldım. Bu vesile ile komek fotoğraf atölyesine davet edildim. Burada Mustafa Binol hocam ile tanıştım. Bu atölyede fotoğ-

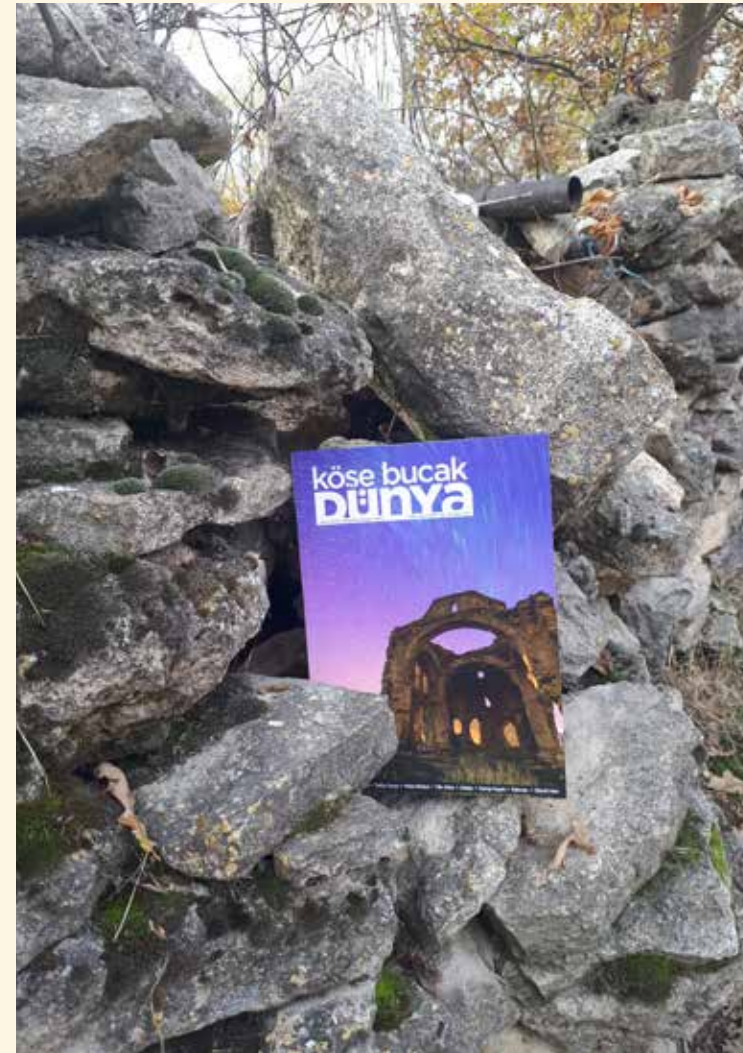
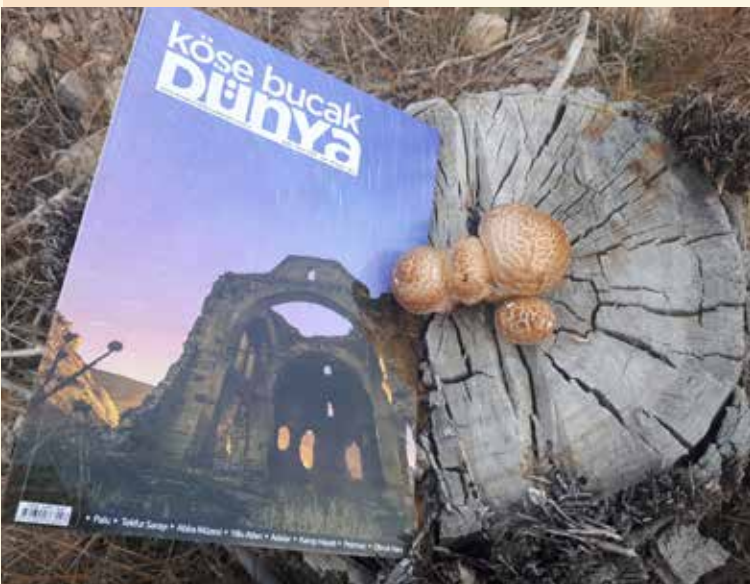
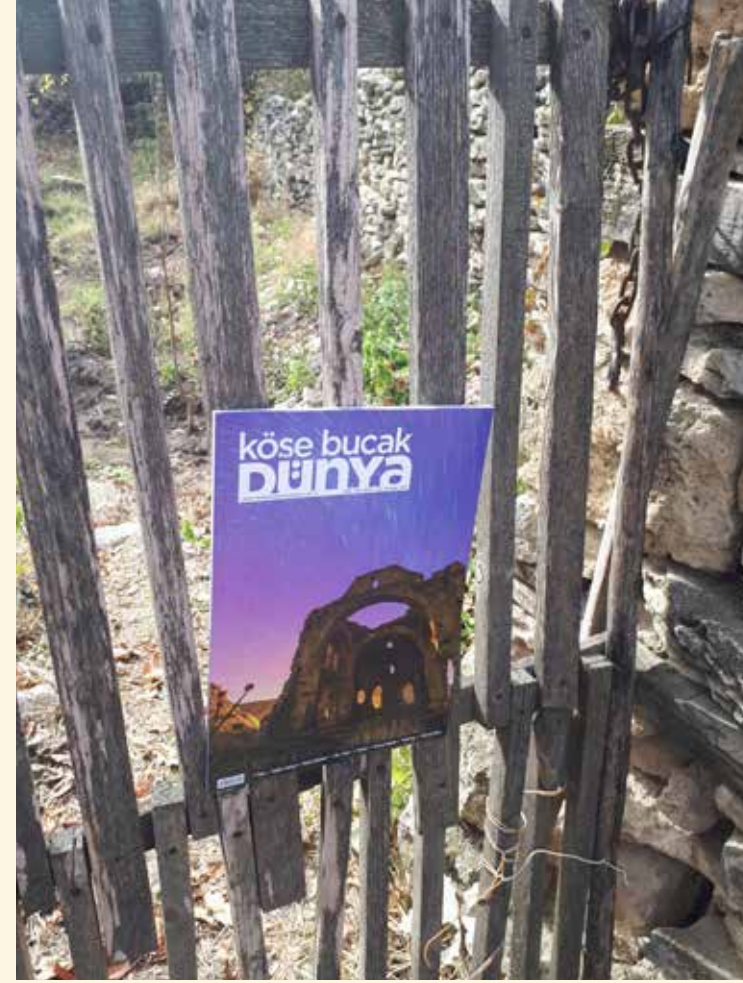
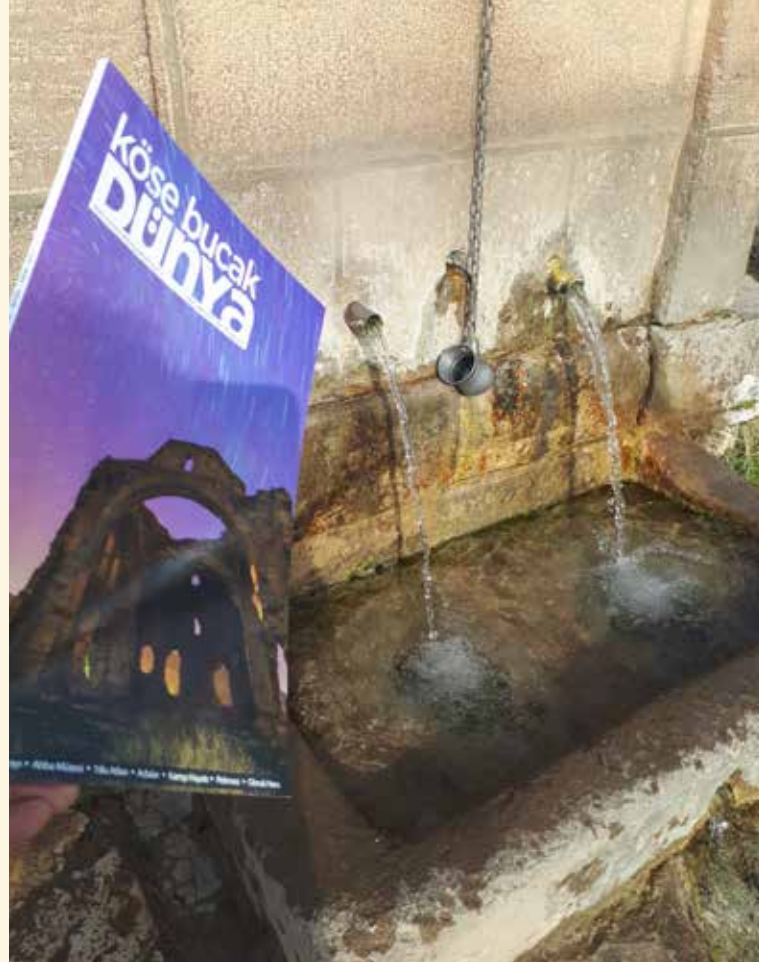
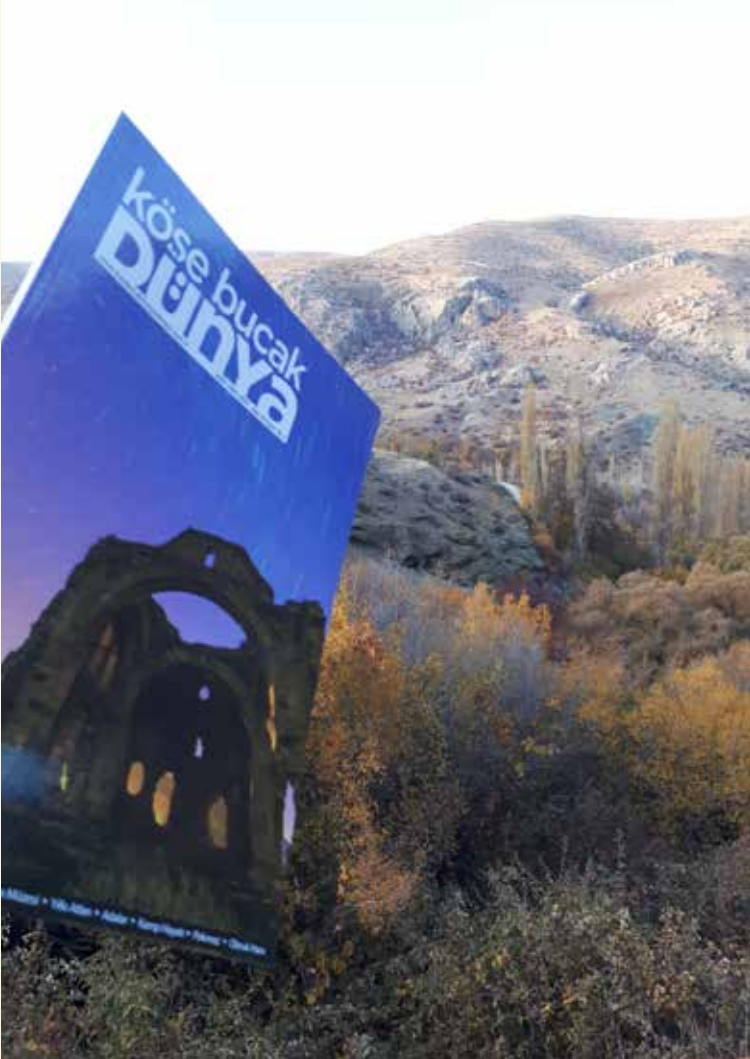
rafın ne olduğunu öğrendik. Fotoğrafın dalları arasında bana en uygun olanı astro fotoğrafçılık idi. Çünkü işimden artakalan zamanlar sadece gecelerdi. Anadolu Selçuklu Fotoğraf Derneği (Asfod) üyesiyim.

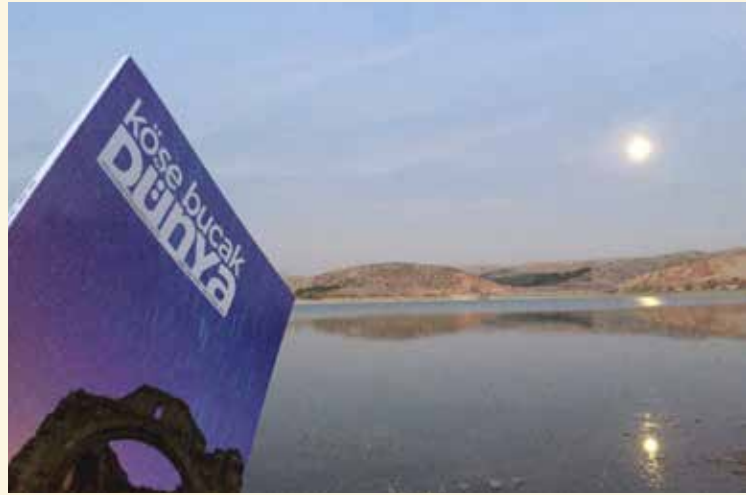
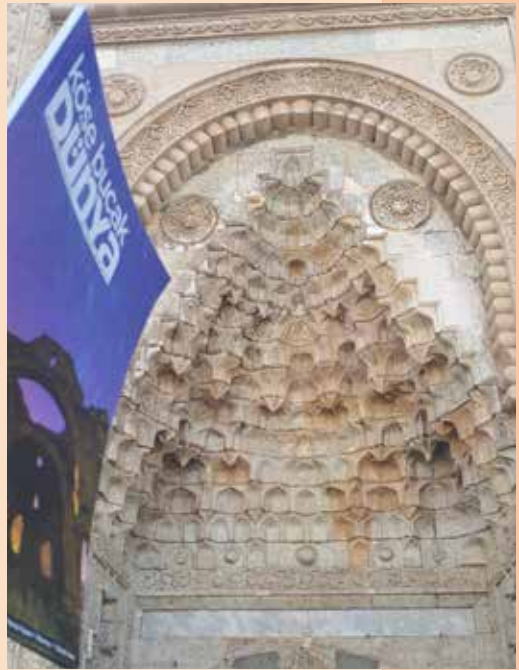

DÜNYA KAZAN BİZ KEPÇE

Hız. Mevlana'nın 746. Vuslat yıldönümü

www.izisut.com.tr

KÜSMEK VE DARILMAK İÇİN
BAHANELER ARAMAK PERİNE,

SEVMEK VE SEVİLMEK İÇİN
ÇARELER ARAYIN...

Hız. MEVLANA

İZLENEN LEZZET
İziSüt